

DEN danske
STJERNE

Juni 1983 · 132. Årgang · Nummer 6

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, *Chefredaktør* - David Mitchell, *Assisterende chefredaktør* - Bonnie Saunders, *Børnestjernen* - Roger Gylling, *designer* - Norman Price, *produktion*.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

INDHOLD

Budskab fra Det øverste Præsidentskab, Gør vi alt hvad vi kan? <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	1
Blot ikke om søndagen! <i>Sipua J. Matuauto</i>	6
„Folk gav mig et andet sindelag“, <i>Mary Ellen Edmunds</i>	9
Den slags missionering vi kalder hjemmelærerearbejde, <i>Jay A. Parry</i>	15
Evangeliet og romantisk kærlighed, <i>Bruce C. Hafen</i>	23
Patriarkalske velsignelser, <i>Ældste James E. Faust</i>	30
Kvinder i Skrifterne, <i>Kathleen Ellstrom</i>	35

BØRNESTJERNEN

Sammenkogt kærlighed, <i>Carol Farley</i>	1
Evangelie-quiz, <i>Ron Woods</i>	6
En profets magt, <i>Helaman kapitel 10 og 11</i>	7

På forsiden: Den engelske maler David Roberts (1796–1864) malede mange billeder af Det hellige Land. Han malede dem under en rejse sidst i 1830'erne. Dette er en gengivelse af hans litografi lavet i 1839 af David's borgen i Jerusalem.

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby, United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1983 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

GØR VI ALT HVAD VI KAN?

Præsident Spencer W. Kimball

Dette budskab er taget fra forskellige taler, holdt af præsident Kimball, og genoptrykt med hans velsignelse og under hans vejledning.

Jeg føler mig tilskyndet til at påny at stille spørgsmålet: Gør vi allesammen alt hvad vi kan for at bringe evangeliet ud til de af jordens indbyggere som Herren har anbragt indenfor vores indflydelse?

Dette arbejde er en hastesag, hvilket jeg tror at nogen ikke har fattet, men det er ikke desto mindre virkelig en hastesag. Ånden vil påny inspirere den sjæl som beder Gud om hjælp i denne sag.

„Se, marken er allerede hvid til høsten; derfor må den, som ønsker at høste, bruge seglen med al kraft og høste, medens det er dag, så han kan samle sig evig frelse for sin sjæl i Guds rige.“ [L&P 6:3].

Herren har givet følgende advarsel: „Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befaleet jer og fordret af jer.“ [L&P 78:7].

Er der i kirken i dag nogen der ikke kender Herrens kaldelse til „alle om at være missionær“? Er der i kirken i dag nogen familie der ikke kender behovet for flere missionærer?

Det er et guddommeligt ansvar for os at udbringe evangeliet til alle nationer. Vi har brug for flere missionærer.

Vi har brug for flere kvalificerede ægtepar til at udføre en mission. Vi har brug for at endnu flere af kirkens unge mænd end det nu er tilfældet melder sig for at påtage sig deres retmæssige ansvar for at virke som Herrens tjenere i missioneringens sag og få del i det privilegium og de velsignelser som følger med dette. Hvilken styrke det vil være både for os og alle de unge mænd der forbereder sig på således at udføre Herrens arbejde!

For nogle få år siden reagerede kirkens medlemmer trofast på denne kaldelse og anstrengelserne for at missionere fordobledes. Men vi håber på at vi nu igen kan øge vore anstrengelser, arbejde hurtigere og atter bevæge os fremad med større styrke for at efterkomme Herrens befaling.

Jeg ville ønske at vi mere effektivt og nøjagtigt kunne få alle kirkens medlemmer til i deres hjerte at forstå at dersom man er gammel nok til at være medlem af kirken er man også gammel nok til at være missionær, og man behøver ikke at blive indsat specielt i denne kaldelse. Alle medlemmerne har pligt til og en kaldelse til at fortælle folk omkring dem om evangeliet. Vi ønsker at enhver mand, kvinde og ethvert barn vil påtage sig deres rette ansvar. Det er

*Præsident
Spencer W.
Kimball*

meget vigtigt. For dette er evangeliets budskab: Vi modtager velsignelser gennem evangeliet og vi skal gå ud og dele disse velsignelser med andre.

Vi er et folk der har travlt, men Herren har ikke sagt: „Hvis det er bekvemt for jer vil I så være venlige at forkynde evangeliet.“ Nej, han har sagt: „Lad nu derfor hver mand gøre sin pligt“ [L&P 107:99], og „Se . . . det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.“ [L&P 88:81].

Og så må vi huske at Gud er vores forbundsfælle i denne sag. Han vil hjælpe os. Han vil åbne vejen, for han har givet befalingen.

Vi fristes somme tider til ligesom Habakuk at beklage os til Herren: „Hvor længe skal jeg klage . . . uden du hører?“ fordi der er mange som ikke vil høre på os. [Hab. 1:2]. Og så husker vi hvad Herren svarede Habakuk: „Thi en gerning gør han i eders dage, som I ej ville tro, om det fortæltes.“ [Hab. 1:5].

Nu er det tidspunktet hvor evangeliet skal ud til endnu flere steder og endnu flere mennesker. Er vi parate til at følge kaldet? Vi må endnu engang sige som Nephi: „Jeg vil gå og gøre

det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.“ [1 Ne. 3:7].

Vi er nødt til først og fremmest at tænke på vore pligter fremfor vor bekvemmelighed. Jeg tror tiden er inde hvor ofre bliver noget der er vigtigere end noget andet i kirken. I husker måske beretningen om hvordan Brigham Young og Heber C. Kimball havde det da de drog afsted på deres mission til England. De var begge to syge og yderst fattige, men de accepterede kaldet til at tjene. Den dag de tog hjemmefra var Brigham Young så syg at han faldt om og ikke kunne rejse sig op. Heber C. Kimball gik hen og forsøgte at hjælpe ham op, men han kunne ikke for han var selv for svag. Så råbte han til en bror på den anden side af gaden og sagde: „Kom lige over og hjælp mig med at rejse bror Brigham op!“ Den næste dag var begge to på vej til deres mission.

Og jeg vil gentage min tidligere anmodning: Vi er nødt til at hellige os denne sag noget mere, så vi kan udføre det arbejde som skal udføres. Der er i denne verden utallige mennesker som hungre efter Herren og hans ord. De tørster efter Herrens sandheder og hans værk, og alligevel ved de ikke helt præcist hvad de hungre efter og hvordan de skal stille deres tørst. Det er jeres og mit ansvar at stille deres tørst.

Og der er én ting som vi alle kan gøre. Vi kan bede alvorligt og uophørligt til vor Fader i Himlen om at åbne nationernes døre og blødgøre folks hjerter, så missionærerne og alle vi andre kan få den velsignelse at under vise alle, der har brug for det og ønsker

det, i evangeliet. Jeg synes at Herren har anbragt venner og bekendte omkring os på en helt naturlig måde – mange mennesker som er parate til at tilslutte sig hans kirke. Vi beder jer søge Herren i inderlig bøn for at finde ud af hvad det er for mennesker, og derpå bede Herren hjælpe jer til at fortælle dem om evangeliet. Og hvis I ikke kan komme i tanke om andet I kan sige under jeres samtale, så kan I sige: „Jeg ved at Gud lever.“ Det er ét af de bedste vidnesbyrd i verden. Under samtalen kan I fortælle hvordan I fik en sådan viden, hvad den betyder for jer og hvad den kan komme til at betyde for alle andre, og så har I båret et magtfuldt vidnesbyrd for Herren.

Nogle af jeres bekendte vil være mere eller mindre tilfældige venner og andre vil finde næring ved at være sammen med jer på grund af jeres oprigtige venskab og jeres interesse for dem.

Hvorfor skulle vi frygte, når der er så mange muligheder omkring os? Evangeliet er virkelig Guds kraft til frelse. Alle mennesker har brug for det i deres liv. Evangeliet vil gøre dem til nye mennesker. De vil ændre deres tilværelse dersom de efterlever det. Folk som modtager evangeliet dybt i deres hjerte vil ikke forblive de samme mere. De forandrer sig. Og ethvert menneske, enhver familie, ethvert land og ethvert folk der åbner hjertet eller grænserne for evangeliet, vil blive utroligt velsignet. Alle som tager imod evangeliet vil få glæde og fred, og de som accepterer og ser noget stort i evangeliets lærdomme vil få evigt liv.

Jeg siger atter, hvorfor skulle vi frygte? Det bringer fred og glæde i vores tilværelse at dele evangeliet med

andre, det øger vores evner til at vise næstekærlighed og interesse for andre, vi får større tro derved, vort forhold til Herren styrkes og vores egen forståelse for evangeliets sandheder bliver bedre. Vi får måske endnu mere ud af det selv, end dem vi fortæller om evangeliet gør det. Jeg kender ikke noget hjem som ikke har fået fornyet livskraft når missionærånden har fået indpas i familiens levevis. Vi er bekymret for om vi nu er sunde og stærke nok til hele tiden at virke for denne sag, om vi nu har midler nok så vi kan være til hjælp, om vi nu kan lære nok om evangeliet så vi på en virksomfuld måde kan vidne om det, og vi ønsker at være i harmoni med Ånden så vi hele tiden kan høre dens hvisken og modtage dens vejledning.

Vi er nødt til at forberede os for at kunne modtage disse velsignelser. Lad os forberede os og tage de nødvendige skridt for at blive missionærer i hverdagen. Lad os også forberede os på den dag hvor vi enten selv kan tage på mission eller hjælpe en anden til at gøre det.

Jeg har før sagt at vi søger missionærer som er omhyggeligt oplært og forberedt i familien og gennem kirkens organisationer. Vore unge mænd bør oplæres, så de ønsker at tage på mission, ikke blot fordi de synes at de skal gøre det, men fordi de ønsker at gøre det. Det er rigtigt at det er en pligt at udføre en mission, men det er noget en ung mand bør have et dybt ønske om at gøre for sin egen skyld, for andres skyld, og for vor himmelske Faders skyld.

Det er en god ting hvis forældrene forbereder deres sønner ved at lade dem begynde at spare penge op tidligt

i deres liv. Hjælp sønnerne til at spare op i denne ånd. Hjælp dem også til at fornemme ånden ved at studere og bede om bekræftelse på det de læser i evangeliet, så de for sig selv kan se hvordan evangeliet virker i deres egen tilværelse og i andre menneskers liv. Lad dem i deres opvoksende år fornemme Ånden i at tjene og opleve hvordan andre fortæller om hvilke glæder evangeliets budskab har bragt i deres liv. Lad dem udnytte deres seminar- og institutprogram rigtigt og erfare hvilken stor værdi det har for dem selv og andre at de opnår åndelig kundskab. Lad dem forberede sig ved at leve et rent liv, ved at være værdige og ved af hele deres hjerte at ønske at hjælpe Herren med at bringe evangeliet ud til mennesker som er parate til at modtage det.

Hvis vi forbereder os på denne måde vil det kunne bringe mange velsignelser og åndelige belønninger, og det varer ikke længe før vore forberedelser vil blive en livsstil for os. Og det der gælder for den enkelte og for familien, gælder også et kvorum, et ward eller en gren. Der findes næsten intet der har så stor en indflydelse på et præstedømmekvorum eller en gruppe i kirken end det udbytte man får ved at deltage i arbejdet for at gøre sig til venner med folk og drage dem ind i fællesskabet, for således bliver man selv en vigtig del af kirken. Glæden og fællesskabet og næstekærligheden vil mangedobles for alle som er involveret.

Og for at sige det med profeten Joseph Smiths ord: „Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr! Lad jeres hjerter fryde sig og være glade. Lad

jorderige bryde ud i sang.“ [L&P 128:22].

Herren har sagt: „Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder.“ [L&P 82:14].

Vi glæder os til den dag hvor Zion fuldt ud kan opbygges, men Herren har givet os denne påmindelse: „Men lad min hær først blive meget stor.“ [L&P 105:31].

Samtidig med at vi af al magt og med alle kræfter udvider Herrens hær, så lad os også huske på præsidet Brigham Youngs profeti: „Riget vil fortsat vokse, udvikle sig, brede sig og blive mere og mere velstående. Hver gang dets fjender beslutter sig til at vælte det omkuld, vil det blive endnu større og mere magtfuldt. Det vil hele tiden forøges, fremfor at blive mindre, det vil sprede sig mere og mere, blive mere og mere vidunderligt og virke mere og mere iøjnefaldende i alle lande, indtil det har opfyldt hele jorden.“ [Journal of Discourses, 1:203].

Profeten Joseph Smith har tydeligt givet os denne forsikring: „Ingen ugudelig hånd kan standse værkets fremgang; forfølgelse kan rase, pøbelhobe kan slutte sig sammen, hære kan samle sig, bagvaskelse kan finde sted, men Guds sandhed vil gå frem modigt, ædelt og uafhængigt, til den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt ethvert himmelstrøg, er faret gennem ethvert land og har lydt i ethvert øre, indtil Guds hensigter vil være fuldført, og den store Jehova vil sige at værket er fulbragt.“ [Den danske Stjerne, okt. 1980, s. 8].

Det store behov og vor storslåede

kaldelse går ud på at give folk i denne verden det lys eller den forståelse som kan lyse for dem, så de kan finde vej ud af mørkets skjul og opdage evangeliets glæde, fred og sandheder.

Jeg tror at vi skal passe på vi ikke

bliver trætte af at gøre godt. Jeg tror at tiden atter er inde til at vi stiller os selv dette spørgsmål: „Hvad kan jeg gøre for at hjælpe med at bringe evangeliet ud til andre og til denne verdens indbyggere?“ □

Ideer til hjemmelærere

Hvis I synes kan I tage disse punkter op i samtalen under jeres besøg:

1. *Vi har brug for flere missionærer. Vi har brug for ægtepar. Vi har brug for at et større antal af kirkens unge mænd i missionæralderen melder sig. Vi søger missionærer der har forberedt sig omhyggeligt i familien og gennem kirkens organisationer.*

2. *Hvis man er gammel nok til at være medlem af kirken, så er man også gammel nok til at fortælle sin omgangskreds om evangeliet og så behøver man ikke indsættes specielt i denne kaldelse.*

3. *Nu er tiden inde til at evangeliet skal ud til endnu flere steder og endnu flere mennesker. Vi må tænke mere på vores pligt end på vores bekvemmelighed.*

4. *Herren har anbragt venner og bekendte omkring os på en helt naturlig måde – millioner*

af mennesker som er parat til at tilslutte sig hans kirke. Bed inderligt til Herren om at I må kunne kende sådanne mennesker og bønfold ham derpå om hjælp til at fortælle dem om evangeliet.

Hjælp til samtaler:

1. *Fortæl hvad I selv mener om at fortælle andre om Jesu Kristi evangelium og hvilke erfaringer I har. Bed familiens medlemmer fortælle hvad de mener.*

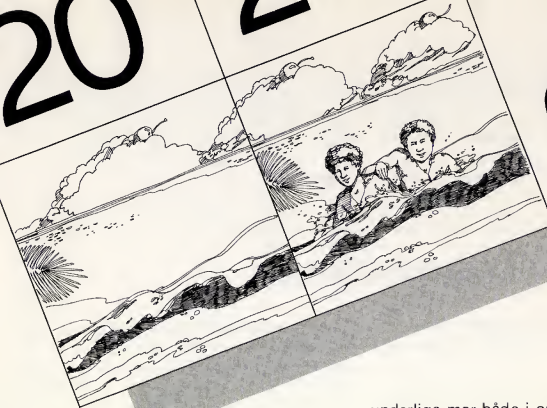
2. *Findes der i denne artikel skriftsteder eller citater som familien kunne læse højt og drøfte?*

3. *Ville denne samtale blive bedre dersom I talte med husets overhoved før besøget? Har I et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen til husets overhoved, med hensyn til missionering?*

20

4

29

Blot ikke om søndagen!

Sipua J. Matuauto

Da jeg var barn og boede i Samoa var det som om mine kammerater og jeg aldrig blev trætte af at svømme. Det var det bedste vi vidste. Jeg husker hvordan jeg dengang jeg var fire år også gerne ville ud at svømme sammen med mine kammerater om søndagen efter søndagsskolen – det var som om der ikke var tid nok til at lege sammen de 6 dage i ugen. Men jeg blev opdraget i et godt sidste dages helligt hjem og jeg kan tydeligt huske hvordan min vid-

underlige mor både i ord og gerning lærte mig at holde sabbatsdagen hellig.

Min mor løste problemet ved at henvise mig til skrifterne. Hun vidste at jeg godt kunne lide at tiltrække mig andres opmærksomhed ved at recitere fra bøger, så hun spurgte mig om jeg ikke kunne tænke mig at lære at læse og recitere passager fra skrifterne. Jeg blev henrykt over denne mulighed, så hun sagde til mig: „Det er i orden, vi vil sætte os sammen hver søndag efter middagen, og så skal jeg hjælpe dig med at lære nogle passager fra disse to bøger.“ Og så holdt hun Bibelen og Mormons Bog op foran mig.

Det første jeg lærte at sige udenad var de ti bud og den første salme. Så lærte jeg beretningen om Lehis familie fra Mormons Bog. Skrifterne vandt naturligvis mere og mere indpas i mit liv efterhånden som jeg lærte mere og mere om de principper der stod i dem – noget der blev bestyrket af mine forældres eksempel.

30

De efterlevede evangeliet trofast i vort hjem. Da tiden i 1962 var inde til at jeg skulle flytte hjemmefra for at læse videre, så var det jeg havde lært af mine forældre rodfæstet i min sjæl.

I begyndelsen gik jeg først på kirkens højskole i Hawaii, [nu Brigham Young Universitet i Hawaii] og der blev jeg til efter min mors død den 2. april 1964. [Min far døde da jeg var ganske lille]. Min mor støttede mig fuldt ud økonomisk, men efter hendes død blev jeg fattig og forarmet.

Nogle måneder efter hendes død blev jeg ret utilfreds med min skole og min tilværelse i Hawaii og jeg søgte omgående om at blive flyttet til en anden skole. Jeg blev opfordret til at søge ind på Arizonas statsuniversitet, eftersom min bror Tu'ualofa boede i Tempe i Arizona på dette tidspunkt. Min ansøgning blev godtaget og jeg kom til at bo i Tempe i et år. I 1966 fik jeg lyst til at flytte til Salt Lake City og fortsætte min uddannelse der. Straks efter jeg kom til Salt Lake undersøgte jeg handelsskolen og blev meget imponeret over dette kursus. Jeg besluttede mig til at fortsætte mine studier dér, men jeg havde kun 30 \$. Heldigvis blev der truffet aftale om at jeg kunne begynde skolen og indbe-

tale honoraret i afdrag i løbet af det første kvartal. Derfor måtte jeg finde en udvej til at tjene penge.

Den første uge jeg var i Salt Lake City tror jeg at jeg gik op og ned ad 30 gader hver dag for at søge et deltidsarbejde. De fleste af de forretninger jeg var i kontakt med havde brug for fuldtidsansatte, men jeg lod dem flere steder beholde min ansøgning i håb om at de fik brug for en deltidsansat. Til min overraskelse fik jeg i løbet af et par dage flere tilbud at vælge imellem. Men uheldigvis krævede de alle at jeg arbejdede om søndagen, idet jeg skulle begynde om eftermiddagen. Det betød at jeg hver søndag ville gå glip af nadvermødet.

Jeg tænkte meget grundigt over sagen. Jeg trængte meget hårdt til pengene, men hvis jeg arbejdede om søndagen ville jeg bryde ét af Herrens bud som jeg havde lært at adlyde lige fra jeg var barn. Jeg vidste at dersom mine forældre levede ville de ikke have tilladt mig at tage nogle af disse job. Jeg søgte råd hos en god ven for at få hjælp til at træffe den rette beslutning. „Jeg har aldrig i mit liv arbejdet om søndagen,“ fortalte jeg ham. „Jeg kan ikke lide tanken om at skulle forsømme kirken. Jeg ønsker ikke at bryde Herrens bud.“

„Jeg er sikker på at Herren er klar over hvad du har brug for,“ sagde han. „Hvis det eneste job Herren kan give dig lige nu kræver at du arbejder om søndagen, så skulle du måske hellere tage imod det.“ Af én eller anden grund følte jeg mig ikke helt tilfreds med dette råd. „Tror du

virkelig Herren vil undskylde mig hvis jeg arbejder om søndagen og ikke kommer til nadvermødet?" spurgte jeg.

„Jeg er sikker på at Herren kender dine behov,“ sagde han. „Lige nu er er du nødt til at arbejde for at kunne klare dine økonomiske forpligtelser. Jeg vil foreslå dig at tage dette job.“

Derfor besluttede jeg mig til at arbejde ved kassen på en isbar. Den næste lørdag gik jeg ind i forretningen og fik mine instruktioner, og jeg fik besked på at begynde arbejdet den følgende onsdag. Men mandag eftermiddag stillede jeg igen på min vens kontor.

„Jeg tror ikke det er rigtigt af mig at arbejde om søndagen,“ sagde jeg til ham.

Han så alvorligt på mig. „Hvad har du så tænkt dig at gøre?“ spurgte han. „Det varer ikke ret længe før du skal betale dit første afdrag.“

Efter nogen snak frem og tilbage rådede han mig igen til at tage dette job, og jeg sagde til ham at jeg ville tænke over det. Men jeg var stadig ikke helt tilfreds med hans råd og på vejen hjem besluttede jeg mig til at gøre den eneste ting jeg kunne – jeg ville forelægge min himmelske Fader mit problem. Det så ikke ud som om nogen andre forstod hvor meget dette bud betød for mig, det bud som jeg havde efterlevet hele mit liv.

Da jeg var alene i mit værelse knælede jeg ned og bad til min himmelske Fader. Jeg fortalte ham om mit problem i detaljer og hvor meget jeg ønskede at gøre hans vilje i alle ting. Jeg fortalte ham også om min tro og tillid til hvilket svar han end ville give mig.

Bagefter følte jeg mig meget lettet, det var som om en byrde var løftet fra mine skuldre. Jeg tog mine bøger og gik til min undervisning, jeg følte mig fuldstændig lykkelig og havde fred i mit sind.

Samme eftermiddag blev jeg ringet op af en chef fra ét af byens stormagasiner. Jeg havde nogle uger før ansøgt om en stilling i forretningen, men jeg havde ikke hørt fra den. Jeg blev klar over at jeg havde bestået deres matematikprøve med høje point og at de ønskede mig i stedet for én af deres ansatte som skulle rejse. Jeg kunne begynde at arbejde allerede næste dag efter morgenundervisningen, og jeg skulle arbejde 6 dage om ugen, fra mandag til lørdag.

Jeg lagde røret på og løb ind på mit værelse, fuldstændig overvældet af glædestårer og taknemlighed. Jeg gik atter på knæ, denne gang for at takke min himmelske Fader for hans godhed. I stedet for at tillade mig at bryde ét af hans bud, havde han sørgt for et andet job til mig.

Da jeg efter bønnen satte mig stille på min seng formede disse ord sig i mine tanker, som om jeg læste dem med store, trykte bogstaver: „*Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig.*“ Dette budskab lød gentagne gange i mig.

Nu ved jeg for mig selv at Herren ikke indgår kompromisser når det drejer sig om at holde hans bud. Jeg ved uden skygge af tvivl at Herren kan og vil sørge for en udvej til vi kan imødekomme vore personlige behov på en måde der er god og retfærdig for ham. Intet er umuligt for Herren. □

„FOLK GAV MIG ET ANDET SINDELAG“

Mary Ellen Edmunds

De fleste mennesker blev overrasket da jeg sagde at jeg gerne ville på mission. Jeg havde netop taget min eksamen ved Brigham Young universitetet og var blevet sygeplejerske, jeg havde også modtaget nogle meget fine jobtilbud. Jeg var opmærksom på det trivielle der var tillagt søstermissionærerne – nogle mennesker tror at kvinder der tager på mission har udtømt enhver anden mulighed. Jeg havde ikke desto mindre et stort ønske om at arbejde som missionær.

Nu har jeg i 20 år betragtet dette trivielle fra første række. Jeg har gennem årene undervist på missionshjemmet i Salt Lake City og set hvordan hundredvis af søstermissionærer er kommet, og jeg har lyttet til nogle forbløffende beretninger om hvilke hindringer disse søstre måtte overvinde. De fleste hindringer var andres meninger. „Du har da ikke tænkt dig at tage på mission,“ havde man sagt til

disse søstre. „Det er da for mennesker der ikke har andet at lave!“

Nu ser jeg en masse søstermissionærer ankomme til Missionary Training Centre i Provo hver uge – og jeg kender ingen smukkere, mere levende og intelligente piger nogen steder i verden!

Kvinder kan yde betydningsfulde bidrag som missionærer, og de gør det. De har hver deres baggrund som lærere, sygeplejersker, økonomer, ernæringseksperter, sekretærer, digtere og studenter. Mange har en videregående uddannelse eller erfaring i deres arbejde, som har hjulpet og modnet dem. De evner at arbejde dygtigt med mennesker. De har en oprigtig hensigt, hvilket hjælper dem til at opnå den fornødne åndelighed – eftersom søstermissionærer også er modtagelige for Helligånden og parate til at følge dens vejledning.

Søstermissionærer kan bruge deres

erfaringer og ekspertise til at være med til at opbygge og styrke kirken overalt i verden. Mens det er alle missionærens ansvar at finde og undervise interesserede ikke-medlemmer, så får visse søstermissionærer [og ægtepar] yderligere opgaver. Søstermissionærer kan i henhold til retningslinier fra Det øverste Præsidentskab engageres i lederstillinger, i oplæringen af medlemmer, i velfærdstjeneste, på besøgscentre, i public relation, på missionskontorer, i kirkeundervisning, samt i genealogi og tempelarbejde. Somme tider forklarer vi sådanne missionæropgaver ved hjælp af et lille motto: „Forkyndende missionærer underviser folk i spillets regler, mens missionærer med yderligere opgaver viser dem hvordan spillet skal spilles.” Missionærer med yderligere opgaver udsendes for at hjælpe med til at *etablere* og *styrke* kirken. De hjælper medlemmerne med at komme vor himmelske Fader og deres familie nærmere, de hjælper dem med at anlægge haver og med at holde gode familiehjemmeaftener, de arbejder sammen med dem når de skal forberede lektier og taler, de hjælper dem med at få deres børn vaccineret, med at undervise deres børn i at læse, de viser dem hvordan man tilrettelægger sin tid og anvender sine midler klogt, samt meget, meget mere. Alt dette arbejde udfører de under præstedømmeledernes styrelse, for at styrke medlemmernes evner til at imødekomme deres egne behov og hjælpe hinanden.

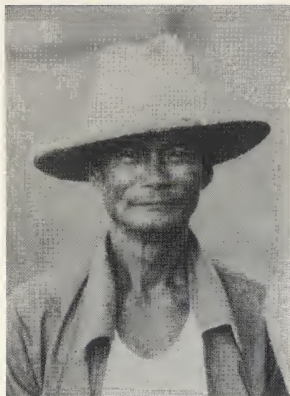
Mens det forventes at enhver værdig ung mand tager på mission, så er det for kvinder et spørgsmål om et personligt valg. De officielle retningslinier siger at en ung pige „hverken

må føle sig forpligtet eller unødigt tilskyndet til en sådan tjenestegerning.

Desuden må de ikke anbefales til en mission hvis det griber forstyrrende ind i indgåelsen af ægteskab med den rette partner”. [General Handbook of Instructions, nr. 21, s. 69]. Søstermissionærer er også ældre end gennemsnittet af ældster. Unge mænd kan kaldes på mission når de er 19 år, mens unge piger ikke bliver kaldet før de er 21. Der er også et stigende antal ældre, enlige søstre, hvoraf mange er enker, der nu tager på mission. Jeg tror at begge disse kendsgerninger – alder og valg – i forening gør at kvinder stærkt helliger sig deres mission. Det er ikke ret mange søstre der tager på mission fordi det forventes af dem eller fordi de er tvunget til at tage afsted – det er deres egen beslutning. Mange søstermissionærer yder ofre jeg bliver dybt rørt over, så snart jeg bliver klar over det. Jeg er forbløffet over hvor mange der klarer sig selv økonomisk. Herved får de et stort ønske om at få succes, om at leve op til deres muligheder og forpligtelse.

Når jeg spørger dem der vender hjem hvad de syntes om oplevelsen, er svaret ofte: „Denne mission har givet mig noget i mit liv og noget som jeg personligt ikke kunne have fået på nogen anden måde.” Og jeg er enig med dem.

Før jeg blev missionær havde jeg hørt hvordan en mission kan ændre folk – at når man først har været missionær bliver man ikke den samme igen. Nu forstår jeg hvad der menes med dette. De mennesker jeg lærte at kende og holde af i Taiwan, i Hong Kong, på Filippinerne og i Indonesien,

„Søstre,” spurgte han stille, „vil I være søde at fortælle mig denne smukke beretning én gang til?”

har virkelig ændret mit liv. De har givet mig et andet sindelag.

Jeg kan ikke nævne et bestemt menneske eller en særlig oplevelse som den der havde størst indflydelse, men hele min mission er en sammenfatning af alle de mennesker jeg har mødt og alle de oplevelser jeg har haft. Jeg glemmer dog aldrig en morgen i 1964. Min kammerat, Mary Jane Davidson, og jeg gik en morgen forventningsfuldt ud for at banke på døre i vort område i Quezon City på Filippinerne. Vi havde bedt om vejledning til at finde én eller anden som ledte efter Jesu Kristi evangelium. På vores vej op ad en støvet vej [der var intet fortov] kom vi til en orangeifarvet port hvorpå der stod nr. 15. Vi havde en særlig god følelse da vi bankede på denne dør. En ældre filippinsk mand, med et venligt og mildt ansigt, lukkede op. Vi præsenterede os og vort ærinde for ham. Han virkede lidt afvisende. Så fik vi en stærk fornemmelse af at netop han skulle modtage budskabet og vi forklarede at vi meget ville påskønne muligheden for at fortælle ham et vidunderligt budskab om Gud.

Han fortalte at der var mange missionærer der tidligere havde banket på hans dør, men at han ikke havde inviteret dem ind. Han tøvede igen, men til sidst lod han os komme ind. Vi følte os tilskyndet til at fortælle ham profeten Joseph Smiths historie. Da vi blev klar over at han ikke talte så godt engelsk som de fleste andre mennesker vi havde mødt på Filippinerne, talte vi langsomt. Da vi var færdige sad han i dybe tanker. „Søstre,” spurgte han stille, „vil I være søde at fortælle mig denne smukke beretning én gang til?”

Denne gang blev også vi dybt berørt af historien. Den betød meget for os. Da vi var færdige sad han atter dybt rørt. „Søstre,” spurgte han ret undskyldende, „bare én gang til, vil I ikke nok?” Og denne gang følte vi os endnu mere rørt over Helligåndens dejlige vidnesbyrd til os alle tre om at Joseph Smith var en profet og at han bogstaveligt talt havde set Faderen og Sønnen.

Vi havde truffet en aftale om at komme en uge senere. Vi havde problemer med bussen og bror Ocampo stod udenfor porten og ventede på os. „Åh søstre, jeg troede ikke I kom! Jeg har noget meget vidunderligt at fortælle jer!” Han havde ord for ord læst Joseph Smiths vidnesbyrd i den pjéce vi havde givet ham. Det krævede at han ofte kiggede i en ordbog. Da vi gik igennem den lille låge i den store port og hen imod bror Ocampos hus, begyndte han at fortælle os Joseph Smiths historie! Kort tid efter blev han døbt.

Jeg tror heller aldrig nogen sinde jeg vil glemme grenspræsidenten i Semarang i Central Java, præsident Samad. Min kammerat og jeg havde fået til opgave at være en slags hjælpekilde for ham, så han kunne blive dygtigere til at lede og undervise folk i hans gren. På det tidspunkt var der ikke meget missionerings- eller undervisningsmateriale som var oversat til det indonesiske sprog.

Vi mødtes hver søndag med præsident Samad i ca. tre kvarter. Så spurgte han os ud om emner som fasteofre, læreruddannelse eller andre emner som havde forbindelse med evangeliet – og vi måtte forberede os så godt vi kunne, eftersom vi stadig havde van-

skeligheder med sproget. Vi begyndte altid med en bøn og derpå sagde han: „Søstre, I gør alt hvad I kan for at fortælle mig hvad I har forberedt. Jeg kommer til at standse jer af og til, for at fortælle jer hvad Ånden har sagt mig.” Og det var lige præcis hvad der skete. Således blev disse oplevelser nogle af de mest åndelige jeg har haft i mit liv.

En kær søster som levede under meget beskedne forhold sagde engang til mig: „Søster, vi må sørge for at vi kan komme i templet!” Jeg vidste ikke hvad jeg skulle svare, fordi jeg ikke kunne forestille mig hvordan de skulle kunne nå et sådant mål. Det nærmeste tempel var ved at blive bygget i Tokio. Så sagde hun: „Hvis vi sælger alt det vi har i vort hjem som vi ikke har brug for . . .” Jeg gennemgik hurtigt i tankerne deres beskedne hjem, som jeg havde besøgt adskillige gange. Jeg spekulerede på hvad de mon ville sælge som de ikke havde brug for. . . . og hvis vi sparer hver eneste rupiah vi kan, så kan vi komme til templet om 55 år!” Jeg fik en klump i halsen og kunne næsten ikke svare, selv om jeg havde noget i tankerne jeg ville sige. Så tilføjede hun: „Åh søster. Jeg håber vi stadig lever til den tid – for vi vil være 110 år.” Og nu mens jeg skriver dette her kan jeg sidde og se på Provo templet fra mit kontorvindue . . .

Så var der den leder i hjælpeforeningen som vi havde fortalt om besøgsundervisning. Vi talte om at kontakte mennesker vi havde ansvaret for. Under vores samtale sagde hun næste undskyldende: „Åh søster, I ved at ingen af os her i grenen har telefon. Så vi må spørge vor himmelske Fader om der er nogen som har brug for os.” Hun skildrede mange eksempler. Hun bad

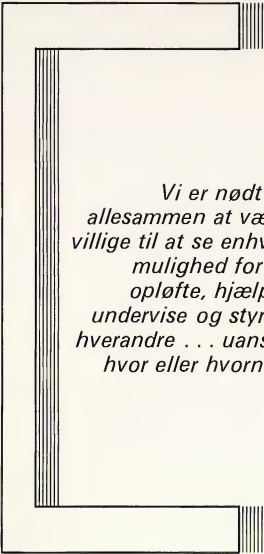
*„For jeg går på
indkøb beder jeg vor
himmelske Fader om
at hjælpe mig
med at købe det der
er bedst for min
familie.“*

om morgenen og spurgte om nogen havde brug for hende. Ofte modtog hun en stærk tilskyndelse om at besøge ét af medlemmerne. Somme tider følte hun oven i købet stærkt at hun skulle medbringe noget mad eller andre ting. Jeg spekulerede på hvor mange gange jeg havde ladet telefonen gribe forstyrrende ind i denne rene form for kommunikation.

Engang vi talte om sund kost sagde en sød mor fra Filippinerne til mig: „Du ved, søster, at jeg ikke har ret mange penge til at købe alt hvad jeg kunne tænke mig. Så før jeg går på indkøb knæler jeg ned og beder vor himmelske Fader om at hjælpe mig med at bruge mine få pesos klogt og kun købe det der er bedst for min familie. Når jeg så kommer hjem med maden beder jeg ham igen om at hjælpe mig med at tilberede den ordentligt. Og søster, når det så er spisetid, ved vi at vi kan bede vor himmelske Fader om at velsigne vores mad – så vi kan blive stærke og sunde ved hjælp af det vi er i stand til at købe og tilberede.“ Og så tænkte jeg på hvor mange gange velsignelse af maden blot har været et signal for mig til at spise . . .

Der var også den gruppe hjælpeforeningsøstre i Central Java som hver morgen lagde en skefuld ris til side før de begyndte at tilberede dagens måltid. Om lørdagen bragte de deres poser med til hjælpeforeningen. Hvis nogen var syg eller ikke havde været i kirke i længere tid fulgtes alle søstrene ad hen for at besøge hende efter mødet. Og de tog noget af deres ris med til hende. Jeg har lært så meget om tjenesteydelser og opofrelse gennem eksempler der blev sat af sådanne søstre.

Jeg arbejdede i Indonesien da Mor-

*Vi er nødt til
allesammen at være
villige til at se enhver
mulighed for at
opløfte, hjælpe,
undervise og styrke
hverandre . . . uanset
hvor eller hvornår.*

mons Bog blev oversat og trykt på indonesisk. Dengang fik jeg et lille indblik i hvordan det må have været for Joseph Smith og de andre da de endelig kunne tilbyde så mange mennesker det privilegium at læse Mormons Bog. En af mine lokale missionsnærkammerater, en indonesisk søster fra byen Solo, sov med sin Mormons Bog lige ved siden af sig.

Mulighederne for at fortælle andre om evangeliet opstår somme tider helt uventet. Dette skete engang i Taiwan. Jeg måtte dagligt kæmpe for at lære

mandarinkinesisk uden i forvejen at have fået kendskab til sproget. Når vi bankede på døren stod jeg spændt udenfor og syntes det varede en evighed før der blev lukket op, når det var min tur til at tale! Hvor blev jeg forbavset de første par gange nogen virkelig forstod nogle af mine lyde!

Så en morgen var det en amerikansk kvinde der lukkede op – det var helt uventet. Hendes mand var i flåden. Vi blev så overraskede at vi ikke kunne sige et ord. Til sidst sagde hun: „Åh, I må være mormonmissionærer! Kom indenfor – jeg var også engang mormon.“ Og således begyndte et mirakel.

Hendes mand var ikke medlem og hun var ikke aktiv. De havde en ung søn og en ung datter der var blevet døbt, men som heller ikke var aktive på dette tidspunkt. Vi kunne nu skifte fra at tale mandarinsproget til engelsk, hvorpå vi fortalte denne dejlige familie om evangeliet. Faderen blev til sidst døbt, børnene fuldførte hver en mission og nu arbejder faderen og moderen i et tempel. Hvem ville have troet at vi skulle møde en så dejlig amerikansk familie i Tainan, Taiwan!

Gennem disse og mange andre oplevelser har jeg lært nogle af de største lektier med hensyn til missionering. Jeg lærte lige så meget af dem som de lærte af mig. Vi voksede alle sammen åndeligt – vi underviste hinanden. Jeg blev klar over at vi er nødt til *allesammen* at være villige til at se enhver mulighed for at opløfte, hjælpe, undervise og styrke hverandre . . . uanset hvor eller hvornår. □

Fotografier af Richard M. Romney

Den slags missionering vi kalder hjemmelærerarbejde

Jay A. Parry

„Mit kvorum består af bare skønne mennesker,“ siger ældsternes kvorumspræsident. „Men det ser ud som om at kirken ikke er særlig vigtig for nogle af dem.“ Han ryster tankefuldt på hovedet. „Jeg ville blot ønske at der fandtes én eller anden måde hvorpå vi kunne påvirke dem.“

Det denne leder sagde giver ekko over hele kirken. Ethvert ward og enhver gren har sine passive medlemmer – og ethvert ward og enhver gren har ledere som ville ønske at de kendte en måde hvorpå de kunne ændre tilværelsen for deres passive søskende.

Det er heller ikke et nyt problem. Jesus talte om det mistede får, den tabte sølv mønt og den fortabte søn – de havde alle haft deres plads henholdsvis i folden, i pungen og i familien. Noget der engang havde hørt til var blevet væk. Da Frelseren fortalte folk disse lignelser pålagde han dem også et ansvar i form af spørgsmål:

„Hvis én af jer har 100 får og mister ét af dem, forlader han så ikke de 99 i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? . . .

Eller hvis en kvinde har 10 drakmer og taber 1 drakme, tænder hun så ikke lys og fejer huset og leder ivrigt, lige til hun finder den?" [Luk. 15:4, 8. Læs hele kapitlet].

Vores opgave er ikke til at tage fejl af. Og sammen med opgaven har Herren givet os midlet til at klare den: *hjemmelærerarbejdet*. Det er som ældste Harold B. Lee sagde i 1964: „Missionering er blot hjemmelærerarbejde for mennesker der endnu ikke er medlemmer af kirken, og hjemmelærerarbejdet er hverken mere eller mindre end missionering for kirkens medlemmer.“ [Generalkonferencen, okt. 1964].

Ældste Neal A. Maxwell fra De tolv Kvorum har holdt en fortrinlig tale om arbejdet med at genaktivisere medlemmer, idet han sagde at „*genaktivisering kræver omvendelse*“ således som missionering for ikke-medlemmer kræver omvendelse. Han bemærkede derpå at der findes måder hvorpå man kan undervise folk udenfor de regelmæssige kvorums- og søndagsskoleklasser:

„Undersøgelser viser at 30% af dem der inviteres til at deltage i seminar vil deltage! Af de resterende viser erfaringen af 8 ud af 10 vil tillade præstedømmeledere at komme ind i deres hjem og belære dem, når de får en passende henvendelse. Brødre, hvad er vi bange for med sådanne realiteter for øje?

Disse opmuntrende statistikker viser hvor vigtigt det er ikke at stå og vride hænderne i fortvivelse, men at gøre noget! Årsagen til at der sker så lidt er ærlig talt, brødre, at vi prøver så lidt. En erfaren træskærer blev engang spurgt hvorledes man begynder at

blive træskærer. Han sagde lige ud: „Begynd med at snitte stykker af en træklods.“ Brødre, lad os begynde at snitte!“ [Den danske Stjerne, okt. 1982, s. 77].

Det er en stor udfordring, men der er nogle ledere som sammen med deres hjemmelærere virkelig er i gang med at „snitte“! De har, ved at øge deres anstrengelser for medlemmerne indenfor deres ansvarsområde, gjort fremskridt på områder hvor de aldrig før havde troet det muligt.

I et område med flere stave besøgte kvorumsledere og hjemmelærere over 500 hjem med passive medlemmer, hvoraf de fleste tidligere havde afvist indbydelsen til at deltage i et tempelforbereðelsesseminar. „Må disse flinke hjemmelærere gerne komme hjem til jer en gang om ugen og undervise jer i evangeliet?“ spurgte lederne. „Vi vil ikke presse jer eller beder jeg om at gøre noget som helst. Vi vil bare gerne forklare evangeliets principper, så kan I og jeres familie selv træffe jeres beslutning.“

Hvad de svarede? I 80% af hjemmene accepterede familien forslaget. Det betyder at 400 familier nu får glæde af missioneringen indenfor hjemmelærerarbejdet! Og der kan fortælles utallige vellykkede beretninger:

En af de passive ældster måtte rejse hjemmefra i forretningsøjemed 6 aftener om ugen. Han var i reglen kun hjemme lørdag aften og om dagen hele søndagen. Og alligevel sagde han ja da vi spurgte ham om vi måtte komme en gang om ugen og undervise i hans hjem. Efter at have undervist første gang en lørdag aften, besluttede han

sig til at komme i kirken den næste dag. Han arbejder nu i ældsternes kvorumspræsidentskab.

I en anden familie var faderen alkoholiker. Han tog imod hjemmelærerne hver uge i sit hjem, og lidt efter lidt blev hans hustru og børn aktive. Selv om manden stadig er vordende ældste har han gjort store fremskridt. Hans ældste søn blev atter aktiv på grund af undervisningen i hjemmet, og han virker nu som fuldtidsmissionær.

Et ungt ægtepar blev klar over at de måtte til templet, men de havde ikke lyst til at deltage i undervisningen om templet forinden. De gav dog hjemme-

lærerne lov til at komme hver uge for at belære dem. Nu siger den unge mand: „Det var ikke fordi jeg var oprørsk. Men jeg forstod bare ikke helt evangeliet.“ Han sagde også noget andet til sine hjemmelærere: „Jeg ved at I har familie og har travlt. Vi sætter stor pris på jeres besøg og vi har brug for jeres undervisning.“

Man kan se en rød tråd der fører igennem alle disse succeser såvel som de hundredvis [måske tusinder] andre der kunne fortælles om. Grundtanken er at man ikke skal belære familien om alt hvad man ønsker de skal høre, man må hellere begynde

Illustreret af Robert Barrett

med at belære dem om det de er parate til at høre og som de kan fatte.

Det er yderst nødvendigt at kunne skelne på dette punkt. Hvis vi belærer en familie om noget de hverken kan fatte eller acceptere, kunne vi meget vel skabe en negativ situation. Familien kommer måske i forsvarsposition, hører ikke efter eller beder os om at tie stille. Budskabet går ikke igennem,

De følelser familien har under besøget er langt vigtigere end noget af det en hjemmelærer kan fremlægge for dem.

Ånden får ingen mulighed for at vidne i folks hjerter, og muligheden forspildes.

Her følger de fundamentale skridt man må tage for at hjemmelærerarbejdet med passive medlemmer kan blive en succes:

1. Bed om at Ånden må være til stede når I forbereder og giver jeres lektie. Der findes ikke noget så vigtigt som at få Ånden til at vidne for dem man underviser. Det er „gennem den Helligånds kraft“ at vi kan „kende sandheden i alle ting“. [Moro. 10:5].

2. Sørg for at familien er klar over at I ikke ønsker at presse dem med jeres undervisning. Første gang I kommer til en familie for at blive klar over om I må få lov til at undervise dem, så fortæl dem at undervisningen ikke er noget

pres. Senere kan I, når Ånden bevæger jer til det, udfordre dem til at forpligte sig, men det kan først blive senere – dersom og når den rette tid er inde og når Ånden inspirerer jer til det. Lige nu er de nødt til at forsikres om at de ikke bliver underlagt en taktik der udsætter dem for stort pres. I kunne f.eks. sige noget lignende dette:

„Bror Brun, i aften har vi en idé som vi tror du vil være interesseret i. Vi vil meget gerne komme hjem til jer en gang om ugen og undervise jer noget mere om evangeliet. Undervisningen går ikke ud på at presse jer på nogen måde og vi stiller slet ingen forventninger til jer. Vi vil bare fortælle jer om evangeliets principper og så kan I for jer selv afgøre hvad I vil bruge dem til.“

En af kvorumslederne siger at han næsten *aldrig* er blevet afvist når han har nærmet sig på denne måde. „Først sikrer jeg mig at jeg kan tale med både mand og hustru på én gang.“ siger han. „Hvis de ikke er hjemme begge to, så nævner jeg slet ikke noget om undervisning, men siger blot at jeg vil komme igen senere.“

For det andet undgår jeg at gøre det nemt for de passive at sige nej. Jeg besøgte en gang en mand som sagde at han ikke ville have hjemmelærerbesøg. Jeg spurgte ham om hjemmelærerne måtte komme hver uge og undervise hans familie. Inden jeg havde fuldført sætningen vidste jeg at han ville sige nej. Så det jeg sagde krævede ikke noget svar. Jeg sagde blot: „Jeg synes du skulle tænke over det og så vil jeg komme igen i næste uge.“

Jeg kom igen den næste uge – jeg tror han blev overrasket over at se mig.

Melinda boede i en lejlighed i et murstenshus, der lå i en storby. Hun legede tit i opgangen lige indenfor hoveddøren. Hun elskede at se på når folk kom og gik. Der var otte familier som benyttede den dør og hun kendte dem allesammen.

Hun vidste også hvor hver familie boede. „Nå, hvordan har du det så i dag, min lille solstråle?“ sagde David Sørensen gerne når han kom i sin kørestol for at hente sin post. Han boede i lejlighed A-2, og hver dag kaldte han hende et nyt navn.

Sammenkogt kærlighed

Carol Farley

Illustreret af Dale Kilbourn

„Nu må du lade mig komme forbi, min ven – jeg er sent nok på den i forvejen!“ brummede hr. Winter og rynkede sine buskede øjenbryn. Han boede i lejlighed A-5 lige ved siden af Melinda, hendes mor og hendes lillebror. Hr. Winter så tit streng ud og han beklagede sig meget.

„Vil du gerne sjippe sammen med os?“ spurgte Johnsons tvillinger idet de svingede den store gadedør tilbage. De boede i lejlighed A-7 sammen med deres mor, der arbejdede hos bageren, og deres far som var ude at søge arbejde.

„Det er forfærdeligt! Forfærdeligt!“ udbrød frk. Beck hver eneste gang hun gik ud og ind ad døren, mens hendes brune krøller dansede op og ned. „At børn skal have lov til at stå i vejen her på trappegangen – det er forfærdeligt!“ Hun boede i lejlighed A-4 og hun syntes at alting var forfærdeligt.

„Pas på! Jeg vil nødigt træde på dig!“ råbte hr. Stensen fra lejlighed A-3 når han kom forbi. Han råbte altid for han var næsten døv.

„Du skulle hellere gå noget mere ud i solen, Melinda,“ sagde fru Thomsen fra lejlighed A-8 hver eneste dag når hun løb ud for at motionere. Hun havde briller på og de hoppede på hendes lange, tynde næse når hun løb, og hun løb altid på stedet mens hun talte, så hendes ord hoppede også op og ned lige som hun selv.

Ja, Melinda kendte dem allesammen. Nogle af dem kunne hun lide en lille smule og andre holdt hun meget af. Men fru Palshøj i lejlighed A-1 var helt bestemt den allersødeste af dem

allesammen. Melinda havde elsket fru Palshøj lige siden denne lille dame flyttede ind, og fru Palshøj elskede også Melinda.

„Du minder mig så meget om min egen Rosanne da hun var i din alder,“ sagde fru Palshøj gerne, og så strålede hendes brune øjne. Hun var også solbrændt i ansigtet og hendes grå hår sad i en fletning omkring hovedet. Hun havde rynker og hun haltede lidt når hun gik. Fru Palshøj havde den gladeste latter i hele verden. Det var som om metalpostkasserne lige indenfor gadedøren lo sammen med hende.

Fru Palshøj havde også den mest interessante lejlighed, syntes Melinda. Den var fuld af de mest forunderlige opfindelser. Men den bedste var dog en grammofon som kunne køre uden elektricitet.

„Du skal bare trække den op sådan her, og så får du den dejligste musik,“ sagde fru Palshøj til Melinda. Hun spillede altid den smukkeste musik – spændende sange med fremmede ord der blev sunget af mennesker med en dyb og kraftig stemme. Det virkede bare som om fru Palshøj havde alt muligt.

Undtagen penge. Dem havde hun ikke mange af. „Men hvad skal man med penge, hvis man har kærlighed?“ spurgte hun og trak Melinda ind til sig. På én eller anden måde syntes hun altid at klare sig fint. Det skete tit at hendes spisekammer var næsten tomt, men hun kunne altid finde en pakke ris eller en lille smule makaroni når det ikke gik så godt for hende eller hendes pension kom lidt sent.

Men så en dag skete der noget! Fru Palshøj havde slet ingen penge og hun ville ikke få noget før den næste dag.

Hun havde heller ingen mad. Ikke en krumme. „Men dog,“ sagde hun og stirrede ind i det tomme spisekammer.

Melinda kunne mærke at hun var ved at få tårer i øjnene. Så fik hun en lys idé. „Du skal ikke være ked af det, fru Palshøj,“ sagde hun med et lykkeligt smil. „Du kan bare få noget sammenkøgt kærlighed!“

„Sammenkøgt kærlighed?“ sagde fru Palshøj og kiggede undersøgende på Melinda. „Hvad er det?“

„Det er pragtfuldt,“ sagde Melinda. „Du skal bare invitere de mennesker du kan lide til middag, og så skal I bare alle sammen sætte jer ned og spise sammenkøgt kærlighed. Det smager pragtfuldt!“

„Men hvordan kan jeg invitere folk til middag,“ spurgte fru Palshøj, „når jeg ikke har noget som helst at give dem og jeg næsten ikke kender nogen? Jeg har jo ikke boet her ret længe.“

Melinda snusede i en kæmpestor gryde og baksede den op på fru Palshøjs komfur. „Det er slet ikke noget problem,“ sagde hun, „jeg kender dem allesammen her i huset og de kan allesammen godt lide dig. Jeg siger bare til dem at de skal komme her kl. 6 i aften til sammenkøgt kærlighed.“

Fru Palshøj slog hænderne sammen og sagde: „Jamen, Melinda, når de så kommer og finder ud af at jeg ikke har noget mad til dem, så vil de grine ad mig.“

Melinda klappede på den store gryde: „Her i gryden skal vi have den sammenkøgte kærlighed!“ sagde hun. „Nu vil jeg gå ud og invitere gæsterne.“

Først ringede Melinda på hos David Sørensen. „Der står kun en tom gryde

på komfuret," sagde hun til sidst, „men jeg sagde til fru Palshøj at vi skulle have sammenkogt kærlighed."

David Sørensen glippede med øjnene. Han var ved at pille løg, sagde han og så løb hans øjne i vand. „Jeg glæder mig, prinsesse, du kan godt regne med mig."

Melinda havde også tårer i øjnene, men det var ikke fordi hun havde pillet løg. Hun vendte sig for at gå op ad trapperne. Gadedøren gik op med et brag og fru Thomsen kom hoppende ind med to liter mælk i favnen.

„Sammenkogt kærlighed?" råbte hun, da Melinda inviterede hende. „Det lyder sundt! Jeg skal nok være der. Klokkeren 6-nul-nul dut!" Så hoppede hun videre op ad trapperne.

Melinda kiggede efter fru Thomsen og lo. Nu skulle hun op og invitere hr. Steensen.

Der duftede af stegt kød fra hans lejlighed. „Hvad siger du?" blev han ved med at råbe. „Sammenkogt kærlighed? Hvor? Hvornår? Hvem?"

„Hvad er det for en støj?" råbte frk.

Beck og åbnede døren ved siden af.

„Det er forfærdeligt! Det er forfærdeligt!" sagde hun og vred nervøst sine hænder. „Hvad sker der dog herude?"

Melinda var ikke helt sikker på om hun havde lyst til at invitere frk. Beck og hr. Winter. Men selv om de var noget stivsindede og somme tider beklagede sig, så var Melinda alligevel sikker på at de kunne lide alle dem der boede i huset. Og så fortalte hun frk. Beck om fru Palshøjs sammenkogte kærlighed, alt imens hun stod og snoede sine fletninger.

„Sammenkogt kærlighed? Jamen kære, jo det vil jeg da gerne. Det ville da være forfærdeligt at sige nej!"

„Klokkeren 6?" brummede hr. Steensen. „Joh, joh jeg skal nok være der!" Og så blev begge døre smækket i.

„Du må ikke stå i vejen her på trappen, min lille ven," sagde hr. Winter idet han skyndte sig forbi Melinda. Han bar på en stor pose med varer og man kunne se nogle selleritoppe stikke op af posen.

„Jeg skulle lige til at gå op og invitere dig til middag,“ sagde Melinda.

„Det er hos fru Palshøj, damen nede i stuen,“ sagde hun og fortalte ham hele historien.

„Joh,“ sagde han. Han stod et øjeblik og tænkte sig om, og Melinda syntes at han var ganske pæn når han ikke beklagede sig eller rynkede sine buskede øjenbryn. „Det er jo lige på den tid hvor jeg plejer at se nyheder i tv,“ mumlede han. „Men jeg skal nok komme.“

Melindas mor lovede også at komme og tage lillebror med. Hun havde ellers tænkt sig at servere kartoffelmos til aften, sagde hun, men hun ville da meget hellere have sammenkogt kærlighed.

Melinda skyndte sig op på øverste etage.

„Det vil vi da med glæde,“ svarede hr. Johnson. Han lovede at tage sin kone og tvillingerne med, så snart fru Johnson kom hjem fra arbejdet hos bageren. Lidt i seks gik Melinda ned til fru Palshøj for at hjælpe hende med at dække bord. Hun postede vand i den

store gryde og tændte under den. Så fandt Melinda sin yndlingsgrammofonplade, og mens hun stod og trak grammofonen op ringede det på døren. Fru Palshøj skyndte sig ud for at lukke op.

„Og jeg siger dig!“ råbte frk. Beck, idet hun skyndte sig ind og gik hen til komfuret ligesom musikken begyndte, „jeg har ikke hørt den sang siden jeg var barn!“ „Lad mig lige se din middagsmad!“ råbte David Sørensen som var den næste der kom og kørte lige hen imod komfuret.

Resten af gæsterne kom samtidig. „Jeg vil da også gerne se den sammenkogte kærlighed!“ råbte Hr. Steensen og hoppede utålmodigt bag familien Johnson. „Undskyld,“ sagde Melindas mor, „jeg synes da også at lillebror skal kigge ned i den fortryllende gryde.“ Fru Thomsen åbnede køleskabet og satte mælken ind, så den kunne holde sig kold.

Det varede ikke længe før alle lo og talte. Nogle begyndte at synge sammen med musikken. Fru Palshøjs muntre latter lød ovenover alle de glade stemmer.

Melinda gik i fast rutefart mellem køkkenet og gæsterne og middagsbordet. Omsider kaldte hun: „Maden er klar!“

Fru Palshøjs latter ændredes til et dybt suk, idet de alle sammen flokkede omkring bordet.

„Gør plads til den sammenkogte kærlighed!“ råbte hr. Winter idet han kom med den store gryde fra komfuret. Han satte den på en tyk bordskåner.

Melinda lagde en grydelap ovenpå låget og sagde: „Kom og øs op fru Palshøj.“

Fru Palshøj der stadig så ængstelig ud, løftede låget.

Gryden var fuld! Der var kød og kartofler og gulerødder og løg og selleri og sovs og det duftede vidunderligt! Der var også brød og mælk, og oven i købet en friskbagt kage til dessert. Hr. Steensen takkede Gud for maden og velsignede den.

Op så begyndte de allesammen at spise, og de spiste og spiste, så for de omkring for at rydde op og vaske op. Der var endda lidt af den sammenkogte

ret tilovers som fru Palshøj kunne spise den næste dag.

„Hvordan skal jeg nogen sinde kunne takke jer?“ sagde fru Palshøj genert da hendes gæster begyndte at gå.

„Du kan bare komme med ét eller andet næste gang vi laver sammenkogt kærlighed,“ sagde fru Johnson, idet hun hjalp sin mand med at få tvillingerne ud på trappen.

„Ja, det er en tradition vi har her,“ forklarede Melindas mor på vejen ud af døren. Hun skyndte sig hjem for at putte den lille i seng.

„Vi laver det igen når én af os føler sig ensom,“ råbte hr. Steensen.

„Eller er syg,“ kvadrede frk. Beck.

„Eller keder sig,“ sagde hr. Winter.

„Eller fejrer ét eller andet,“ tilføjede David Sørensen.

„På den måde kan vi altid være på tæerne,“ sagde fru Thomsen for at være morsom, og hun løb afsted for at få sin aftenmotion.

„Sammenkogt kærlighed er en vidunderlig tradition!“ udbød fru Palshøj idet hun gav Melinda et stort knus. Melinda lo og trykkede sig ind til fru Palshøj. □

EVANGELIE-QUIZ

Ron Woods

1. Wardets far.
2. En der taler med Gud.
3. Vi betaler en _____ af vores indtægt i tiende.
4. Det sted hvor vi holder vores familieaften.
5. Den tid på dagen hvor familien almindeligvis samles en gang om ugen.
6. Helligåndens _____ er en velsignelse fra vor himmelske Fader.
7. En som giver lektier.
8. At slippe af med dårlige vaner.
9. Det laveste af de himmelske riger.
10. Den følelse Jesus har for os.
11. Vi bør betale tiende af de penge vi _____.
12. Elsk din _____ som dig selv.
13. Vælg det _____.
14. Det midterste af de himmelske riger.
15. En som ikke fortæller sandheden.
16. Kun de _____ vil blive frelst.
17. Brødet og vandet der omdeles i kirken.
18. De 10% af vores indtægt vi giver til kirken.
19. Det man kalder mennesker der ikke er jøder.
20. Det første embede i det melkise-dekske præstedømme.
21. Sabbatsdagen er en _____ dag.
22. Vi er blevet advaret imod at drikke _____.
23. En _____ er et særligt vidne for Kristus.
24. Vi har forladt forudtilværelsen og lever nu på _____.
25. „Velsignet er de rene af _____.”

Svar:

[1] Biskoppen. [2] Profet. [3] Tiendedel.
[4] Hjemmet. [5] Aften. [6] Gave. [7]
Lærer. [8] Omvende sig. [9] Tølestatte.
[10] Kærlighed. [11] Tjener. [12] Næste.
[13] Rette. [14] Terrestrale. [15]
Løgnen. [16] Retfærdige. [17] Nadver.
[18] Tiende. [19] Ikke-jøder. [20]
Faldte. [21] Hvile. [22] Te. [23]
Apostel. [24] Jorden. [25] Hjertet.

EN PROFETS MAGT

Helaman kapitel 10 og 11

Nephi var fortvivlet. Han havde gjort alt hvad han kunne for at lære nephiterne at leve et retfærdigt liv, men de ville ikke aflægge deres dårlige vaner. Da Nephi var på vej hjem hørte han Herrens røst sige: „Velsignet er du, Nephi, på grund af det, du har gjort . . . jeg vil velsigne dig til evig tid; . . . så at alt skal ske efter dit ord, thi du skal ikke bede om det, der strider mod min vilje.“

Herren befalede ham derpå at advare nephiterne og sige til dem: „Uden I omvender jer, vil I blive straffet, ja til jeres undergang.“ I stedet for at tage hjem vendte Nephi tilbage til det nephitiske folk for at meddele dem Herrens budskab. Han tryglede dem om at omvende sig fra deres ondskab,

men de nægtede at lytte til ham. De prøvede endda at sætte Nephi i fængsel. Men Ånden førte Nephi bort fra dem fordi Guds magt var med ham.

Og det skete, at han således gik frem i Ånden fra skare til skare og råbte omvendelse til alle som modtog budskabet. Men det ugudelige folk blev mere ugudeligt og begyndte at slå hinanden ihjel med sværd. Så kom en hemmelig røverbande som var blevet oprettet af en ond mand der hed Gadianton. Ondskaben fejede igennem landet og der blev krig blandt nephiterne. Nephi var bange for at hans folk skulle omkomme. Han elskede dem og ønskede at de ville få endnu en chance og derfor bad han: „Lad der komme hungersnød

i landet for at få dem til at erindre Herren, deres Gud, og måske de da vil omvende sig og igen vende sig til dig.”

Herren besvarede Nephis bøn ved at skabe tørke i landet. Hverken korn eller frugttræer kunne vokse. Folk blev sultne og mange døde. Da nephiterne blev klar over at de måske allesammen ville omkomme, erindrede de omsider Nephis ord og ydmygede sig. De omvendte sig fra deres ugudelighed og tryglede Nephi om at bede Herren gøre en ende på hungersnøden som havde plaget dem i næsten tre år.

Da Nephi vidste at folk for alvor havde omvendt sig, bad han om regn. Herren hørte hans bøn og sørgede for at der faldt regn på jorden. Frugttræerne og kornet voksede og folk fik mad. Nephiterne takkede Gud og glædede sig over hans godhed imod dem. Til sidst blev de klar over at Nephi var en profet, og de respekterede den præstedømmets magt og myndighed han havde.

Når folk holdt budene gik det dem godt i landet. Deres byer

voksede og kirken blev så udbredt at næsten alle nephiterne var medlemmer. Når folk var retfærdige fik de også fred og velsignelser i rigt mål. Men når livet gik nemt og behageligt blev nephiterne stolte. De glemte Herren og de velsignelser han havde givet dem, og tænkte kun på deres rigdomme. Gadiantonrøverne fik igen stor magt og folk vendte tilbage til deres ugudelighed.

Der blev krige og ødelæggelser rundt omkring i landet og nephiterne frygtede for deres liv. På grund af disse vanskeligheder huskede de atter Herren, men så snart han velsignede dem vendte de tilbage til deres onskabsfuldheder. Nephi forsøgte tålmodigt gennem årene at undervise sit folk, ved hjælp af den magt og myndighed Herren havde givet ham. Men hver eneste gang nephiterne blev velsignet med fred, med dyreflokke og verdslig rigdom, så blev de stolte og glemte Herren. Så blev de atter plaget med bekymringer indtil de ydmygede sig og omvendte sig fra deres ugudelighed. □

Jeg fortalte ham en lille smule fra den første lektie. Men jeg kunne se at han igen var parat til at afvise mig. Men det fik han ingen chance for. Jeg fortalte ham at han endnu engang kunne tænke over det og så ville jeg komme igen en uge senere.

Den næste uge skete det samme. Jeg begyndte at synes at jeg slet ingen fremskridt gjorde. Men den næste uge ventede han ikke på at jeg skulle komme. Han ringede til *mig!*

Da vi begyndte at undervise ham kom hans hustru hen til mig med tårer i øjnene og sagde: „Det er første gang jeg *nogen sinde* har set Mac interesseret i kirken.“

3. Det næste trin i hjemmelærerbegyndelsen med passive medlemmer går ud på at undgå „opdagelse og angreb“ i undervisningen. Hvis I opdager at en familie har et bestemt problem med hensyn til at efterleve evangeliet, så lad være med at angribe det problem. Undgå det i dette øjeblik. De fleste mennesker ved allerede hvad de gør forkert. Hjemmelærerne kan styrke dem ved at lade være med at angribe deres skikke og vaner, men i stedet for koncentrere sig om andre områder og lade Ånden vidne for dem.

For eksempel afslog en vordende ældste at komme i kirken fordi han røg. „Jeg synes ikke kirken har så stor betydning,“ siger han. Men han og hans hustru gav deres hjemmelærer lov til at komme hver uge og undervise dem. Der blev ikke nævnt noget om at ryge før manden selv bragte emnet på bane nogle uger senere. Efter 3 måneders forløb kom de til et tempelforbereelsesmøde, og nu kommer de i kirken

hver uge. Han kæmper stadig med sine rygevaner, men han har sagt ja til at være hjemmelærer. Nu forstår han at kirken er til for at „gøre de hellige fuldt beredte“ [Ef. 4:12] og at det ikke er „et veludstyret hvilehjem for dem der allerede er fuldkomne“. [Ældste Neal A. Maxwell, *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 78].

Mulighederne for at undervise udtømmes sjældent. Når først en familie går med til at få undervisning vil de næsten aldrig bryde af.

4. Undgå at stille for mange spørgsmål i undervisningen. Mange passive medlemmer bryder sig ikke om at besvare spørgsmål om evangeliet. Hjemmelæreren kan i stedet for fremlægge stoffet som en lektie [mange visuelle hjælpemidler vil gøre lektionen levende], samtidig med at han opmuntrer familien til at stille så mange spørgsmål som de ønsker.

5. Lad altid faderen være den præsiderende i hjemmet. Han har myndigheden i sit hjem til at vælge hvem der skal åbne og slutte med bøn. Når han er parat til at bede vil han tilbyde det selv. Men indtil da må hjemmelærerne lade faderen udøve sin myndighed til at bede andre om at bede bøn.

6. Undervis ikke en familie mere end

de er villige til at modtage. En lærer der fornemmer Ånden såvel som familiens behov, ved hvornår en familie reagerer negativt overfor budskabet. Noget der kan hjælpe er at holde sig til evangeliets grundprincipper. Nogle hjemmelærere har opdaget at det er godt at begynde med nogle få fundamentale lektier – som f.eks. frelsesplanen, Jesu Kristi forsoning, hvordan man modtager åbenbaring, de bud og befalinger Gud har givet og de velsignelser man får ved at adlyde, frafaldet og evangeliets gengivelse, samt Mormons Bog.

„Mit arbejde som hjemmelærer har bogstavelig talt ændret mit liv. Jeg vil være et sådant menneske som jeg håber at blive.“

Der findes meget fundamentalt lektiestof i tempelforbereðelsens lektierne, i *Håndbog i Evangeliske Principper* og i seniorklassens lektiehæfter.

7. Forsøg ikke at presse familien til at indgå forpligtelser. Joseph Smith sagde: „Jeg lærer dem de rette principper og så styrer de sig selv.“ Hjemmelærerne kan benytte den samme metode i arbejdet med deres passive familier, ved ganske enkelt at undervise og bære vidnesbyrd. Senere, når familien har udviklet sig og er kommet videre, bliver hjemmelærerne måske af

Helligånden tilskyndet til at foreslå familien at sætte sig visse mål – men målene i sig selv bør familien sædvanligvis selv sætte sig.

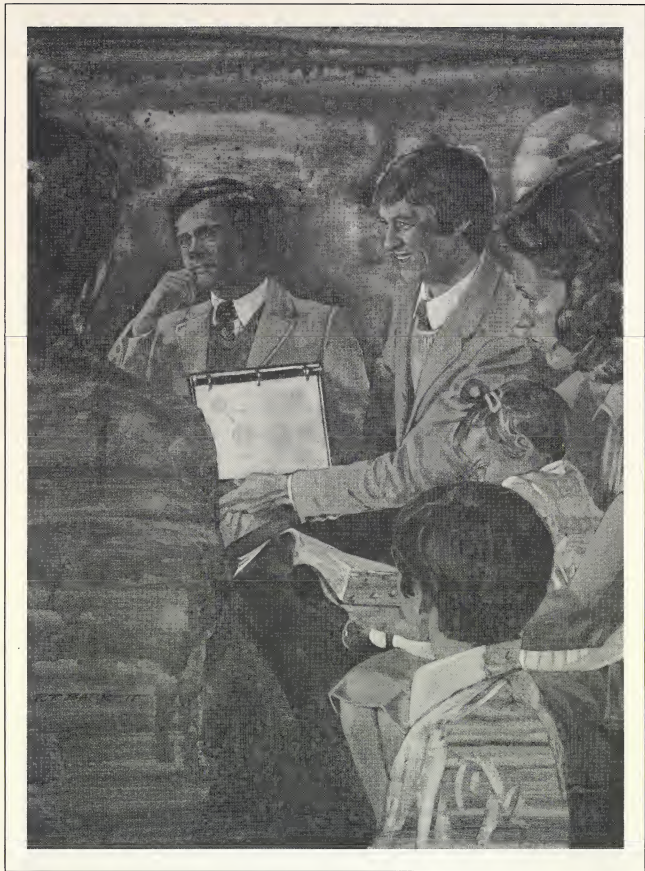
En vordende ældste i Utah turde ikke komme i kirken fordi han ikke ønskede at blive kaldet til at bede eller besvare spørgsmål. Da han i to måneder var blevet undervist i evangeliet derhjemme modtog han og hans hustru en invitation til et tempelforbereðelsesmøde. Kort efter satte de sig som mål at komme i kirken, til trods for mandens frygt. Det var deres beslutning, på grund af at de havde gjort fremskridt indenfor evangeliet. Han er nu ordineret til ældste og han og hans hustru er beseglet i templet.

8. Følg Herrens råd til sine tjenere, som står i L&P 4:6: „Kom tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, guds frygt, gavmildhed, ydmyghed og flid i hu.“

Hjemmelærere der følger disse retningslinier vil opdage at de er mere interesserede i familiens behov end i statistikker og den slags ting. De vil være tolerante selv om ændringerne sker langsomt. De er parate til at engagere sig i et opofrende kærlighedsarbejde, idet de indser at utålmodighed og familiers forhastede beslutninger ikke vil bringe de blivende resultater de håber på.

9. Og endelig, husk at de følelser familien har under besøg er langt vigtigere end noget af det en hjemmelærer kan fremlægge for dem. Forbindelse er vigtigere end oplysning.

Et ægtepar der havde haft ægteskabelige problemer lod deres hjemmelærere komme for at undervise dem hver

uge. Hjemmelærerne kom uge efter uge, og lidt efter lidt blev mand og hustru mere og mere forsonede med hinanden. Hustruen forklarede senere: „Når hjemmelærerne er her er min mand den dejligste mand i verden. Jeg håber de vil blive ved med at komme de næste 40 år!“

Det dejlige ved hjemmelærerarbejdet på denne måde er at det imødekommer familien netop på det stede hvor de befinder sig. Der var en mand som ikke ønskede at høre noget som helst om kirkens tro, fordi han var blevet dybt såret af et andet kirkemedlem flere år før. „Kirkens medlemmer er allesammen hyklere,“ sagde han. Kvorumslederen der var på besøg viste sig hverken enig eller uenig, men sagde i stedet: „Jeg har gennem mit liv set nogle ting der ikke var retfærdige og endda noget der var helt urimeligt. Det er sørgeligt at det er sådan engang imellem.“

Manden blev overrasket over lederens svar. Han inviterede de besøgende ind for at tale om tingene.

„Vi lyttede oprigtigt, indtil manden havde fået afløb for sin bitterhed,“ sagde lederen. „Så talte vi om Frelserens kærlighed og tilgivelse, som gjaldt alt og alle, idet vi passede på ikke at nævne bestemte kirkemedlemmers handlinger. Vi forklarede manden at han havde store muligheder for at udvikle evnen til at tilgive. Da vi var parate til at gå spurgte vi om vi måtte komme igen og tale med ham om evangeliet. Han sagde at vi var velkomne i hans hjem når som helst.“

Lige siden har hjemmelærerne været på besøg i dette hjem mange

gange, og vi har set denne mands indstilling forandre sig fuldstændigt.

Det er ikke altid at hjemmelærernes missionering blandt passive medlemmer ender med en så dramatisk succes. Men det bemærkelsesværdige er at mulighederne for at undervise sjældent udtømmes. Når først en familie går med til at få undervisning vil de næsten aldrig bryde af, og uanset om de bliver aktive eller ej vil de gøre fremskridt i deres liv.

Dygtige hjemmelærere kan betyde at folks tilværelse ændres. En familie kan opnå en mere guddommelig målestok, hvorefter de kan træffe fundamentale beslutninger i livet, hvis et menneske eller den pågældendes familie bliver undervist i evangeliet. Undervisningen i sig selv kan bringe Guds Ånd ind i de involveredes hjerter og hjem. Og familien vil føle sig mere afholdt og accepteret end de nogen sinde før har gjort.

Undervisningen kan endvidere få en utrolig indvirkning på hjemmelærerne selv. „Der er måske mange problemer og vanskeligheder,“ har en hjemmelærer sagt. „Men hvis man bliver ved, og lader familien vide at man er parat til at støtte dem, så vil de gøre fremgang. Hvis man skal undervise de familier man har fået tildelt effektivt, så kræver det tid og anstrengelser. Men når man lader sig engagere og forpligter sig til at udføre hjemmelærerarbejdet, så kan man virkelig se hvordan Ånden tager ledelsen i arbejdet. Jeg overdriver ikke når jeg siger at mit arbejde som hjemmelærer bogstavelig talt har ændret mit liv. Jeg vil være et sådant menneske som jeg håber at blive.“ □

Evangeliet og romantisk kærlighed

Bruce C. Hafen

Jeg føler et usædvanligt stærkt behov for inspiration, fordi jeg ønsker at gennemgå et emne der er så vigtigt og så følelsesbetonet at det næsten er helt enestående. Jeg vil kalde det: „Evangeliet og romantisk kærlighed“.

Ved at nærme mig dette emne føler jeg det som om jeg betræder hellig grund. Dette emne giver mig den dybeste ærbødighed, fordi det er så sart. Romantisk kærlighed er også noget meget centralt i Jesu Kristi evangelium, til trods for at det er blevet så almindeligt at det faktisk nævnes i enhver populær bog, film og i ethvert ugeblad. Det er én af Guds største befalinger at „en mand skal forlade sin fader og moder, og holde sig til sin hustru, og de to bliver ét kød“. [1. Mos. 2:24]. Og „hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden“. [1. Kor. 11:11].

Det er som ældste Boyd K. Packer fra De tolv Kvorum engang sagde: „Romantisk kærlighed . . . hører ikke blot med til livet, men det har bogstavelig talt en dominerende indflydelse på det. Romantisk kærlighed er noget dybt religiøst og meget betydningsfuldt. Der findes ingen overflod i livet uden den. Den højeste grad i Det

celestiale Rige vil faktisk være uopnåelig uden den.“ [*Eternal Love*, s. 6. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1973].

Bagsiden af medaljen findes naturligvis også, og den ses i det Alma siger til sin ukyske søn, Corianton, der løb efter skøgen Isabel: „Ved du ikke, min søn, at disse ting er en vederstyggelighed i Herrens øjne, ja, vederstyggeligere end alle synder med undtagelse af ugyldelse af uskyldigt blod eller det at fornægte den Helligånd?“ [Alma 39:5].

Somme tider angiver vi grundene til kyskhedens lov som faren for at blive gravid eller abort, muligheden for et uønsket eller beskæmmende ægteskab, eller chancen for at blive ramt af en forfærdelig kønssygdom. Når vi taler om hor, taler vi om at ødelægge et eksisterende ægteskab eller en familie. Selv om disse ting er nok så alvorlige, så tror jeg ikke at det er de egentlige grunde til at Herren betragter hor som en mere alvorlig synd end væbnet røveri, svindel og kidnapning.

Tænk blot på at ukyskhed kommer næst efter mord. Måske har disse to ting noget til fælles – ukyskhed og mord. De har begge noget at gøre med

livet, som berører de største af Guddommens kræfter. Mord er forkert fordi det *tager* liv. Seksuel overtrædelse kan betyde at man fejlagtigt *giver* liv, eller fordi det er forkert at lave fiksfakserier med de livgivende kræfters hellige kilde.

Måske burde vi slet ikke forvente

„Jeg tror vort samfund er i den ondes kløer, for i dette øjeblik er der mange af os der føler os mere ‚frie‘ end nogen sinde før.“

med vore begrænsede evner fuldtud at kunne forstå grundene til at dette bud blev givet. Det sker måske ofte at vi forsøger at beskrive meningen med sådanne følelser i ord, når vi føler dyb glæde, et stærkt vidnesbyrd eller stor taknemlighed, men vore ord slår fejl når vi forsøger fuldtud at forstå dybden i disse kostbare følelser der er for hellige, for betydningsfulde og endog for mystiske til at kunne fornemmes ved forklaringer man hurtigt opfatter. Hvorfor er naturen så yndig, så smuk og harmonisk? Hvorfor reagerer vore hjerter ved synet af et lille barn der ler? Hvorfor flyder vort hjerte specielt over når sådanne små børn vi ser le er vore egne børn? Alt hvad vi ved er at Gud selv til alle de menneskelige generationer gentagne gange selv har sagt: „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte

og holde dig til hende og ingen anden.“ [L&P 42:22]. „Du skal ikke . . . bedrive hor . . . eller gøre noget sådant.“ [L&P 59:6].

Jeg har levet længe nok til at vide at det ikke er første gang I har hørt om dette emne. Men jeg har også levet længe nok til at vide at uanset hvad I har hørt eller læst og uanset hvor tit, så lever vi i dag i en verden der er fuldstændig gennemsyret med ulyksalige fejltagelser og onskabsfulde ideer om sex, så I er nødt til at *advares* i kærlighed og venlighed, men advares så det ikke er til at tage fejl af – for ellers vil den moralske sovesyge der har angrebet denne verden lulle jer ind i en dødelig søvn.

Jeg er almindeligvis et temmelig roligt og fornuftigt menneske. Men når det drejer sig om sexmoral så tror jeg at vort samfund er i den ondes kløer, for i dette øjeblik er der mange af os der føler os mere „frie“ end nogen sinde før. Der er god grund til at skrifterne nævner ordet „djævelsk“ i forbindelse med *kødelig* og *sanselig*. I Den kostelige Perle læser vi at „Satan kom iblandt dem . . . og de elskede Satan mere end Gud. Og fra den tid af begyndte menneskene at blive kødelige, sanselige og djævelske.“ [Moses 5:13]. Og sådan var det indtil det mørke og tragiske øjeblik hvor Kain slog sin bror Abel ihjel.

Kain viste bagefter at han helt havde accepteret Satans løfte om tidsbegrænsede „fordele“ til gengæld for sin evige sjæl. Vi læser: „Kain yppede kiv med sin bror Abel og slog ham ihjel. Og Kain var stolt af, hvad han havde gjort og sagde: Jeg er fri.“ [Moses 5:32–33]. Sandheden er den at Kain aldrig havde været mere bundet end i det

øjeblik hvor han sagde: „Jeg er fri.“

Kan I se hvorfor Brødrene siger at vi skal afholde os fra at se dårlige film eller de lige så dårlige tv-programmer? Kan I se hvorfor de bønfaller os om at holde os fra narkotika, alkohol, tarvelig musik og alt det andet kødelige vi er omgivet af i lige så høj grad som fiskene i havet er omgivet af vand? Det er ikke noget kedsommeligt emne. Vi nærmer os afslutningen på den sidste strid og alle metoder er tilladt. Lad mig sige et par ord om de mere positive sider ved kyskhedens lov, fordi den del af loven også er meget vigtig. Ældste Packer har sagt: „Kære unge mennesker . . . de krav kirken stiller kunne man kalde motorvejen *til* kærlighed, autoværnene er sikkert anbragt . . . og vil være en hjælp undervejs. Det er dumt for de unge at tro at kirken sætter et rækværk omkring kærlighed for at holde dem udenfor . . . De unge mennesker der følger kirkens standarder er heldige, selv om de bare gør det af ren og skær lydighed eller af vane, for de vil opleve salighedens rus og blive fyldt med glæde.“ [Eternal Love, s. 5–6].

Ret forstået råder skrifterne og profeterne os til at være dydige – ikke fordi romantisk kærlighed er noget dårligt, men tværtimod fordi romantisk kærlighed er noget godt. Det er ikke kun godt, det er rent, kostbart, ja det er oven i købet meget helligt. Og af den simple grund er én af Satans mest beskidte trick at drive blasfemi med det hellige. Det er som om Satan overfor verden giver indtryk af at seksuel kærlighed er i forfald og illustrerer det som noget der foregår under støjende latter på et snavset bordel, der ligger på en befærdet og støvet motorvej i livet,

hvor en ren kvindes blomstrende retfærdighed bliver hånet, brutalt mishandlet og i den sidste ende knust af urene hænder. I mellemtiden gror dydens kostbare blomster uplettede og rene højt oppe i de kølige bjergdale, beskyttet af høje bjerge. Det er den ædle pris der venter på at blive uddelt til de få tapre som er villige til at bestige dets højder ved at betale prisen i form af tålmodighed, lydighed og livslang hengivenhed – og yde en endeløs, uselvsk loyalitet overfor sin ægtefælle og sine børn, i hvis tjeneste vi kun tjener vor Gud.

Lad mig nævne 8 korte, praktiske trin som kan benyttes af dem som en dag vil være kæresten, hvis trofasthed er bygget på et grundlag af retfærdig levevis.

For det første. Hav ærbødighed for livet og de livgivende kræfter i menneskets krop. Dit legeme er et tempel. Det er et helligt bygningsværk. Hav den samme åndelige ærbødighed for det som du har for ethvert andet tempel der søger at være en bolig for Guds ånd. Det er også bolig for spiren til menneskeliv, og når spiren får sin næring, sammen med din udvalgte parter, indenfor de grænser Gud selv har sat, så er det dydigt, elskeligt, har godt lov og er prisværdigt [se den 13. trosartikel].

For det andet. Vær altid følelsesmæssig ærlig i forlovelsestiden når I udtrykker jeres kærlighed. Somme tider er I ikke så påpasselige som I burde være med hvornår, hvordan og overfor hvem I udtrykker jeres kærlighed. I må gøre jer klart at ønsket om at give udtryk for sin kærlighed ikke må motiveres af noget som helst andet end ægte kærlighed.

Nogen vil måske sige: spar dine kys

– du kan få brug for dem en dag. Og når én af jer – mand eller kvinde – får adgang til en betroet, ung vens hjerte, så står I på hellig grund. I en sådan situation er I nødt til at være ærlige overfor jer selv – og overfor jeres ven – med hensyn til kærligheden og dens symbolske udtryk.

Skrifterne og profeterne råder os til at være dydige – ikke fordi romantisk kærlighed er noget dårligt, men tværtimod for romantisk kærlighed er noget godt.

For det tredje. Vær allerførst ven og derpå kæreste. Forholdet mellem en ung mand og en ung pige bør bygges op ligesom en pyramide. Pyramidens fundament er venskab. Og de øvrige lag bygges af sådan noget som tid, forståelse, respekt og selvbeherskelse. Helt oppe på toppen af pyramiden kan man se noget skinne, og det er det mystiske som man kalder romantik. Når den trætte rejsende i ørkenen ser denne pyramide på afstand, er det første han ser nok denne strålende juvel på toppen, men når han kommer nærmere vil han se alt det der nødvendigvis ligger under romantikkens perle, og som løfter den så højt. Nu behøver man ikke at være særlig klog for at vide at en pyramide ikke kan stå ret længe

hvis man stiller den på spidsen og forventer at spidsen skal kunne holde alt det andet oppe. Med andre ord – vær først venner og senere kærester, og ikke omvendt. Ellers kunne folk der tror at de er kærester gå hen og opdage at de ikke er særlig gode venner, og så er det måske allerede for sent.

For det fjerde. Sørg for at udvikle den kraft som kommer af selvdisciplin og selvbeherskelse. Vær som Josef og ikke som David. Da Potifars hustru forsøgte af al sin list at forføre den unge Josef som boede i hendes hus og var hendes mands tjener, så fortæller optegnelsen at Josef ganske enkelt „flygtede ud af huset“. [1. Mos. 39:12]. Josef vidste at det er klogere at *undgå* fristelsen end at forsøge at modstå den.

I modsætning hertil udviklede kong David til trods for sine mange års trofaste hengivenhed overfor Gud, alt for megen tillid til sine egne evner til at modstå fristelse. Det var tragisk for ham at han var så villig til at drive gæk med den onde, og denne villighed ødelagde ham til sidst. Vi læser at David gik op på taget af sit hus og her så han på afstand en kvinde der badede. Denne kvinde var meget smuk at se på. Men David flygtede ikke for at komme ud af billedet. Nej, han sendte i stedet for bud efter hende og hun kom ind til ham. Det blev for denne, den største konge i Israel, begyndelsen til enden. [Se 2. Sam. 11].

Selv om I under forlovelsen kan mærke et stadig stærkere grundlag for ægte kærlighed, så vis dyb respekt for denne kærlighed og muligheden for at I kan leve jeres liv sammen, ved at beherske jeres lidenskaber. Lad jer ikke bedrage ved den fejlagtige slutning at

så længe I ikke går i seng med hinanden, kan jeres opførsel accepteres. Det passer ikke, ikke kun fordi det ene skridt fører det andet med sig, men også fordi at befølingen af hinandens legemer er en vigtig del af sexlivet, som skal holdes hellig gennem dyd og kyskhed. Hvis du nogen sinde er i tvivl om hvor grænsen går mellem kærlighed og lidenskab, så sæt den på kærlighedens side. Ingen falder ned fra en klippe han aldrig har været i nærheden af.

For det femte. Når I søger at efterkomme jeres længsel efter romantik, så lev altid således at Helligånden kan være til stede, så den kan være jeres stadige ledsager. Lad være at gå ud alene med én du på forhånd ved at du aldrig vil gifte dig med. Hvis du forelsker dig i én som du ikke bør gifte dig med, kan du ikke forvente at Herren vil lede dig bort fra dette menneske, når du allerede følelsesmæssigt har forpligtet dig. Husk først og fremmest på at du mere end nogen sinde før, i nogen anden hensigt, har brug for Helligåndens vejledning til at finde en evig ægtefælle og under opbyggelsen af et forhold der kan føre til dette resultat. Nøglen til åndelig vejledning ligger ikke i hvor lang tid du beder eller om du beder korrekte bønner, eller hvilke ord du bruger. Nøglen til åndelig vejledning ligger i ét eneste ord: værdighed.

Lige så snart du har mulighed for at læse lidt i skrifterne vil jeg anbefale dig at sammenligne afsnit 63:16 med afsnit 121:45-46 i Lære og Pagter. I det første skriftsted kan du læse at „den, som ser på en kvinde for at begære hende, eller den, som bedriver hor i sit hjerte,“ kan forvente tre meget betyd-

ningsfulde og skadelige konsekvenser: den ene er at han ikke vil have Ånden hos sig, den anden er at han vil fornægte troen, og den tredje at han vil frygte. På den anden side findes der en direkte kontrast til disse konsekvenser af at fylde sit sind med *lidenskab*, og læg mærke til hvad det er for tre ting, som nævnes i 121:45-46: Hvis man altid pryder dine „tanker med *dyd*“ vil Ånden være din stadige ledsager. Og dersom du bevarer din tro vil præstedømmets lære falde på sin sjæl som Himlens dug. Og i modsætning til den frygt som lidenskabelige mennesker vil nære, så vil den der fylder deres tanker med dyd opdage at deres tillidsforhold vokser for Guds åsyn.

For det sjette. Aflæg vanen med at have ondt af dig selv, og lad være med at bekymre dig overdrevent om de gange hvor du ikke synes du har succes sammen med andre. Du kan ikke forvente at alle i verden vil forelske sig i dig og gifte sig med dig – du har kun brug for én.

Den skuffelse du kan opleve giver sig ofte udslag i den usikkerhed vi allesammen føler når vi prøver at finde os selv. Hvis du ikke får et tydeligt bevis på at du er noget værd, ved at opleve succes i din omgang med andre, vil du måske begynde at tvivle på om dit liv overhovedet har nogen værdi. En sådan tvivl er kun et led i et større problem som de fleste af os har, gifte eller enlige, gennem hele vort liv. Vi spekulerer til tider på om Herren elsker os, om andre mennesker holder af os. Og så søger vi fejlagtigt symbolerne på succes – hvad enten sådanne symboler går ud på at være populær, være rig eller berømt indenfor vores omgangskreds.

Somme tider lader du måske en anden tage sig upassende friheder med din krop eller du tiltager dig selv visse vaner som kan bringe midlertidig tilfredsstillelse, men som i det lange løb får dig til at få det værre. Det sker endda at nogen tager imod et dårligt ægteskabstilbud, blot for at vise verden at *nogen* vil have dem. I den sidste ende er det dog kun Herrens godkendelse af din livsførelse der virkelig betyder noget. Hvis du forsøger at gøre dig værdig og bevidst søger at gøre Guds vilje, så vil resten gå af sig selv. Glem aldrig at alle ting samvirker til

Hvis du nogen sinde er i tvivl om hvor grænsen går mellem kærlighed og lidenskab, så sæt den på kærlighedens side. Ingen falder ned fra en klippe han aldrig har været i nærheden af.

gode for dem som elsker Gud. [Se Rom. 8:28].

Tidspunktet for indgåelse af ægteskab er måske ikke inde før dit livs efterår og vil derpå blive „dobbelt så kostbart fordi du måtte vente“. [Eternal Love, s. 17].

Selv om tidspunktet for dit ægteskab ikke skulle indtræffe i dette liv, så har du stadig løftet om evig kærlighed

efter Herrens tid, hvis blot du vil være trofast.

For det syvende. Udover at holde dig fra utugt og hor, så må du også for enhver pris undgå homoseksualitet og abort. Disse ting er yderst alvorlige overtrædelser. Selv om et menneske kun hjælper en anden, for ikke at sige tvinger dem til at få abort, så er der fare for at de bliver nægtet det privilegium at være missionær. De kan også blive stillet for en kirkeret med fare for at miste deres medlemskab i kirken.

For det ottende. Hvis du har haft uheldige oplevelser tidligere i dit liv og har begået moralsk overtrædelse af den slags vi her har talt om, så findes der en udvej for at blive fuldstændig tilgivet. Der er ikke givet noget mere vidunderligt løfte i hele skriften end Esajas' ord, hvor han taler som om han talte med Herrens røst: „Er eders synder som skarlaget, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal blive som uld. Lyder I villigt, skal I æde landets goder.“ [Es. 1:18–19]. Hvis dine overtrædelser er alvorlige bliver du nødt til at opsøge din biskop og frivilligt aflægge fuld tilståelse. Du kan være sikker på at du vil kunne se en hensigt med dette, få fred i sindet, og opnå et håb samt blive opløftet langt mere end du kan forestille dig, hvor afskrækkende en sådan oplevelse end måtte forekomme dig.

Hvis du spekulerer på hvordan du efter en sådan oplevelse bliver betragtet i Herrens øjne, så vil jeg anbefale dig det råd som ældste Vaughn J. Featherstone fra De halvfjerds' første Kvorum har givet i sin tale til general-konferencen i oktober 1980 om omvendelsesprocessen i forbindelse med alvorlige overtrædelser. Det man bedst

husker i denne åbenhjertige tale som ældste Featherstone holdt, var hans kærlige indstilling overfor dem der har haft mod og tro til at indrømme deres synder og hvis det var nødvendigt endog ladet sig disciplinere af kirken. Jeg vil gerne citere noget af det ældste Featherstone sagde, fordi jeg i høj grad deler hans opfattelse:

„Jeg har muligvis lyttet til 1000 alvorlige overtrædelser; og hver gang en virkelig angrende synder har forladt mit kontor, har jeg enten knælet ned bag skrivebordet eller bøjet hovedet i bøn og sagt: ‚Herre, jeg beder dig, tilgiv ham eller hende. Hvis ikke, så udslet også mit navn af din bog.‘

Selv om deres synder er som skarlaggen, skal de blive hvide som sne [se Es. 1:18], og Herren har lovet, at han ikke mere kommer dem ihu [L&P 58:42].“

Den danske Stjerne, apr. 1981, s. 58].

Nu hvor jeg har advaret imod de sociale forhold i vore dage og talt om de bånd I må pålægge jer selv, samtidig med at I søger at give udtryk for jeres naturlige følelser gennem de rette kanaler, så ønsker jeg også at I altid vil huske på at evangeliets lærdomme om romantisk kærlighed er fyldt med den mest opløftende og evige form for håb og fred og glæde. Jeg vidner for jer af hele mit hjerte at Guds befalinger er givet for at vi i den sidste ende kan blive lykkelige og at det nok er værd at vente på den søde kærlighed, så alt vil forekomme på den måde Herren har tænkt sig det. □

(Bror Hafen er præsident for det kirkeejede Ricks College i Rexburg, Idaho).

Lad os tale om det.

Når I har læst „Evangeliet og romantisk kærlighed“ hver for sig eller samlet i familien, får I måske lyst til at drøfte nogle af de følgende spørgsmål under jeres studium af evangeliet.

1. Hvad er kyskhed? Hvad er dyd? Hvorfor forsvarer man disse ting så stærkt i kirken?

2. Er de som afviser kyskhed „frie“? Hvilken fare sætter de sig selv i?

3. Hvilke påvirkninger i dit liv bør du undgå eller søge hvis du ønsker at blive stærkere til at forsvare din dyd?

4. Lav en sammenfatning over de 8 retningslinier eller sikkerhedsregler artiklens forfatter har opstillet som hjælp til at finde ægte kærlighed.

PATRIARKALSKE VELSIGNELSER

Ældste James E. Faust

De tolv Kvorum

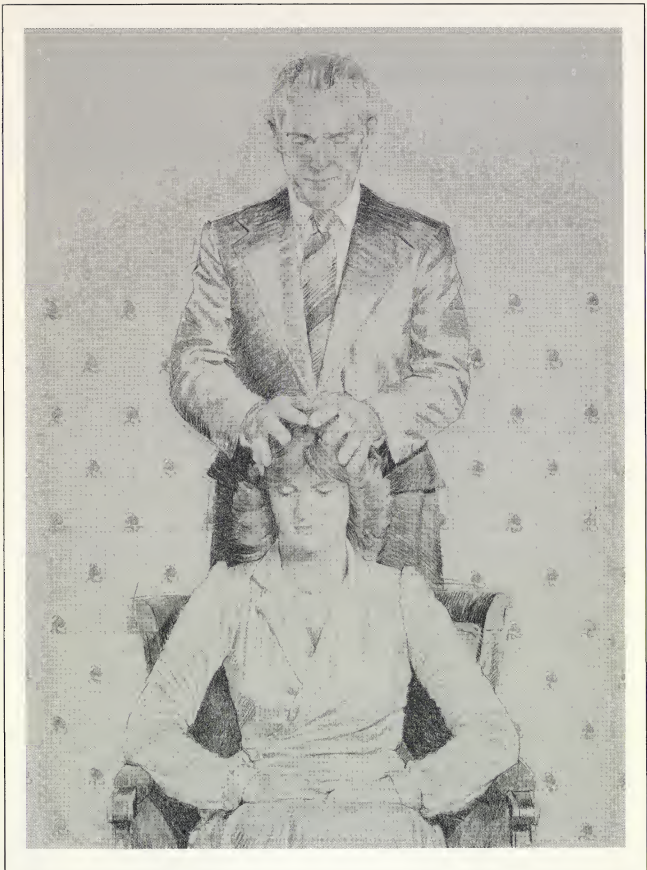
En patriarkalsk velsignelse er noget helt enestående og et bemærkelsesværdigt privilegium som trofaste kirkemedlemmer kan få når de er tilstrækkeligt modne og forstår hvad der ligger i sådanne velsignelser og deres betydning. Disse privilegerede velsignelser bærer tydeligt vidnesbyrd om Herren, Jesus Kristi mission, at skaffe enhver af os ophøjelse.

En sådan velsignelse gives, ligesom mange andre velsignelser, efter anmodning af den som ønsker velsignelsen eller den pågældendes familie. Ansvar for at få en patriarkalsk velsignelse ligger først og fremmest hos den enkelte og familien. Vore vidnesbyrd kan blive styrket og fornyet og vort liv bliver mere hensigtsmæssigt for hver eneste gang vi læser vores patriarkalske velsignelse. På grund af en sådan velsignelses særlige egenskaber stilles der bestemte krav og betingelser i forbindelse med alle de lovede velsignelser, uanset om der nævnes særlige kvalifikationer eller ej. Enhver velsignelse skænkes på betingelse af modtagerens trofasthed.

Vi har nu Zions stave i temmelig mange lande i verden, og i de fleste stave er der mindst én patriark. Denne udvikling har i høj grad øget muligheden for at mange mennesker i forskellige lande kan få del i det privilegium det er at få deres patriarkalske velsignelse.

Patriarkerne

Jeg ønsker at give min hyldelse til de trofaste mænd der har denne storslåede kaldelse og er ordineret til patriark. Det er ofte de mest ydmyge og trofaste af vore brødre. Disse udvalgte mænd lever således at de er berettiget til inspiration fra Himlen. Patriarker har det privilegium at bringe velsignelser direkte fremfor blot at anmode om velsignelser for den pågældende, for patriarkerne er berettiget til at tale Herrens bemyndigede ord. Embedet som patriark er ét af de største præstedømmeembeder indenfor det melkisedekske præstedømme. Patriarkembedet går ud på at velsigne, ikke på at administre-

Illustreret af Robert Barrett.

re eller give råd. Det er en hellig, åndelig kaldelse som sædvanligvis bliver tildelt patriarker for resten af hans liv. Vore patriarker helliger sig fuldtud deres kaldelse og gør alt hvad de kan for at være trofaste og værdige, så enhver velsignelse de giver vil være inspireret.

Velsignelsen

Når patriarken tilskyndes dertil af Helligånden giver han en inspireret erklæring om den velsignedes slægtslinie foruden andre velsignelser som f. eks.: åndelige gaver, løfter, vejledning, råd og advarsler, alt efter hvad patriarken føler sig inspireret til at nævne. Det er i sit inderste væsen en profetisk udtalelse.

Patriarkalske velsignelser bør læses ofte med en ydmyg indstilling og en bøn i hjertet. En patriarkalsk velsignelse er meget personlig, men den kan godt vises til familiens medlemmer. En patriarkalsk velsignelse er hellige retningslinier med råd, løfter og oplysninger fra Herren. Man må dog ikke forvente at velsignelsen i alle detaljer vil fortælle hvad der vil ske os eller at vi kan få svar på alle vore spørgsmål. Hvis nogle velsignelser ikke er nævnt som f.eks. en mission eller ægteskab, betyder det ikke nødvendigvis at det slet ikke vil ske. Min egen velsignelse er kort og fylder måske 3/4 side og alligevel passer den fuldstændigt på mig.

Præsident Kimball siger om sin patriarkalske velsignelse: „Patriarken lagde sine hænder på mit hoved og

gav mig en lille velsignelse som måske kun vil fylde 1/3 af en maskinskrevet side. Denne velsignelse har forudsagt mit liv lige til dette øjeblik.” [James R. Clark i samlingen: *Message of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, Bookcraft, 1965–76, 5:152].

Opfyldelsen

Ældste John A. Widtsoe har sagt følgende: „Man bør altid huske på, at opfyldelsen af de udtalte forjættelser, kan finde sted i dette eller det kommende liv. Mennesker er somme tider snublet fordi lovede velsignelser ikke er blevet opfyldt i dette liv. De har ikke husket på, at livet indenfor evangeliet fortsætter for evigt med alle dets aktiviteter, og at det værk og de gerninger, der udføres på jorden, kan fortsætte i Himlen. Desuden har den der giver velsignelserne, Herren, alle rettigheder til at skænke os dem i vort liv således at det bliver i overensstemmelse med hans guddommelige formål. Vi og vore velsignelser er i Herrens hånd, men vi har ét væsentligt vidnesbyrd om at når evangeliets love bliver adlydt vil de lovede velsignelser blive skænket.” [*Seminarhæfte „Kirkens Historie”, hæfte 5/2*].

Dette blev udmærket illustreret i min fars patriarkalske velsignelse. I sin velsignelse fik han at vide at han ville blive velsignet med „mange smukke døtre”. Min mor og han fik fem sønner. De fik ingen døtre, men

Vore vidnesbyrd kan blive styrket og fornyet, og vort liv blive mere hensigtsmæssigt for hver . . . gang vi læser vores patriarkalske velsignelse.

de behandlede naturligvis deres svi-gerdøtre som døtre. Da vi sidste sommer havde en familiesammenkomst så jeg min fars sønnedøtre gå rundt og hjælpe til med maden, passe de mindre børn og tage sig af de ældre, og så blev jeg klar over at min fars velsignelse bogstavelig talt var gået i opfyldelse. Han havde virkelig mange smukke døtre. Den patriark som gav min far hans velsignelse havde åndelig indsigt til at se udover dette liv. Skillelinien mellem tid og evighed forsvandt.

Patriarken har ikke selv nogen velsignelse at give, den velsignelse han giver er Herrens. Gud kender vore ånder, han kender vor styrke og vore svagheder. Han kender vore evner og vore muligheder. Vores patriarkalske velsignelse antyder hvad Herren forventer af os og hvad vore muligheder er. Vores velsignelse kan være en opmuntring for os når vi er nedtrykte, den kan styrke os når vi er frygtssomme, trøste os når vi sørger, give os mod når vi er fyldt med ængstelse og opløfte os når vi er svage i ånden.

En fars velsignelse

Ældste John A. Widtsoe har sagt: „Enhver far som har børn i pagten er patriark for dem, og han har ret til at

velsigne sine efterkommere i kraft af den præstedømmemyndighed han er i besiddelse af.” [Evidences and Reconciliations, s. 321].

Det øverste Præsidentskab har som en regel fastslået følgende: „Sandelig bør vi lægge ny og yderligere vægt på faderens rolle, med hensyn til at give velsignelser til børn i sin familie. Vi mener, at man i almindelighed skal overlade ansvaret for at udpege slægtslinien til de ordinerede patriarker i stavene i forbindelse med den officielle patriarkalske velsignelse. Men alligevel bør vi lade døren stå på klem, så en hvilken som helst far, som føler sig inspireret til at udpege slægtskabslinien i forbindelse med en fars velsignelse, der bliver givet til børnene, ikke bør afholdes fra at gøre det.

Vi bør tilskynde og opmuntre fædre til at give fædres velsignelser til deres børn i sådanne tilfælde, hvor de rejser bort fra hjemmet for at af-tjene deres værnepligt eller for at gå i skole eller på mission og ved andre tilsvarende lejligheder.”

En fars velsignelse kan nedskrives og opbevares i familiens annaler, men skal ikke opbevares i kirkens arkiver. [*Instruktions-håndbog for kirkens ledere*, s. 60–61].

Adopteret til Israels hus.

I vor tid får kirken mange medlemmer som ikke er blodsbeslægtet med nogen af Jakobs stammer. Ingen behøver at tro at han eller hun vil blive nægtet nogen velsignelse fordi de ikke er blodsbeslægtede med Israel.

Paulus henviste gentagne gange til dem der blev adopteret til Israels hus gennem tro: „I derimod er ikke i kødet, men i Ånden, om ellers Guds Ånd bor i jer. Men om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ikke til ham.“ [Rom. 8:9]. Og videre: „De er jo israelitter, dem tilhører barnekårene og herligheden og pagterne og lovgivningen og tempeltjenesten og forjættelserne.“ [Rom. 9:4].

Kong Benjamin henviser til de trofaste som „Kristi børn, hans sønner og døtre“ og således i stand til at blive „født . . . åndeligt . . . ved troen“ og på den måde blive i familie med Kristus gennem åndelig fødsel. [Mosiah. 5:7].

Der er slet ingen forskel på om israelitternes velsignelser kommer gennem slægtslinien eller gennem åndelig adoption. Ældste John A. Widtsoe sagde: „Det betyder intet om slægtslinien er blodsbeslægtet eller adopteret.“ [*Evidences and Reconciliations*, s. 322].

I Abrahams Bog kan vi læse: „Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn, thi så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og skal regnes blandt din

sæd og skal stå op og velsigne dig som deres fader.“ [Abr. 2:10].

Joseph Smith belærte om at når „Helligånden falder på en bogstavelig efterkommer af Abraham, er den rolig og stille og fattet . . . [mens] virkningen på en ikke-jøde går derimod ud på at rense det gamle blod og i virkeligheden gøre vedkommende menneske til en efterkommer af Abrahams sæd. Det menneske som [fra naturens hånd] ikke er af Abrahams blod, må have en ny skabelse ved den Helligånd“. [*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 177].

Men hvad nu hvis vi ikke holder den kurs Herren ønsker vi skal og som han har kaldet os til før verdens grundlæggelse? Vi er, som Herren sagde til Saulus, hans udvalgte redskab til at bære hans navn frem „både for hedninger og konger og Israels børn“. Sørg for at leve så I er værdige til at modtage de velsignelser I har fået erklæret af patriarken og af jeres egen far.

Jeg var kun 12 år da jeg modtog min patriarkalske velsignelse. Gennem denne korte velsignelse lærte jeg noget om mine ansvar og mit arbejde i opbyggelsen af riget.

Jeg beder til at vi må leve værdigt og søge at opnå de velsignelser der er lovet os af Herren gennem vores familiepatriark og gennem vores ordinerede patriarker, og at vi vil bestræbe os på at leve op til betingelserne og de omstændigheder der skal til for at disse store løfter kan blive en realitet. □

KVINDER I SKRIFTERNE

Kathleen Ellstrom

© Providence Lithograph Co.

Hed du hvem der er hvem af kvinderne i skrifterne? Det kan du finde ud af hvis du forsøger at identificere nogle af historiens heltinder ved hjælp af nedenstående stikord. Det vil i hvert tilfælde være vanskeligst ved hjælp af stikord *A* og lettest ved hjælp af stikord *C*. Læs stikordene i rækkefølge *A*, *B*, *C*, idet du afdækker de nederste stikord og læser nedefter på

siden. Du får point i henhold til hvor mange af de tre stikord du behøver i hvert tilfælde for at identificere den pågældende kvinde rigtigt. Tildel pointerne således: Stikord *A* er lig 3 point, stikord *A* og *B* tilsammen er lig 2 point, stikord *A*, *B* og *C* tilsammen er lig 1 point. Hvis du svarer forkert, så giv dig selv strafpoint efter samme skala – du mister tre point ved et forkert svar

ved hjælp af stikord A og så videre – og gå derpå videre til det næste sæt stikord. Eftersom du får strafpoint ved at gætte, så benyt så mange stikord du har brug for, for at sikre dig at du svarer rigtigt, med mindre du ønsker at tage chancen. Du bestemmer selv hvilken metode du vil benytte for at få det højest antal point. Hvis du får 36 point kan man sige at du virkelig ved noget om hvem der er hvem. Hvis du får 12 point eller derunder kunne du måske tænke dig at bruge lidt mere tid på at lære disse spændende kvinder bedre at kende.

Hvis du vil benytte denne quiz til en holdkonkurrence, så giv det modsatte hold en chance for at identificere personen hver gang et hold enten svarer forkert eller vælger at lade være med at svare ved hjælp af stikordene A eller B. *Hvis det modsatte hold svarer forkert kunne det hold, hvis tur det er, fortsætte ved hjælp af det næste stikord.*

1.

- A. Jeg nævnes ved navn både i Bibelen og i Mormons Bog.
- B. En himmelsk budbringer fortalte mig at jeg skulle føde et særligt barn.
- C. Jeg er Frelserens mor.
[Matt. 1:16, 18–25; Luk. 1:27–56, 2:5–19; 1Ne. 11:13–20; Mosiah 3:8; Alma 7:10].

2.

- A. Jeg var profetinde, men blev ramt af spedalskhed fordi jeg betvivlede én af Herrens udvalgte ledere.
- B. Jeg sang en sang til Herrens pris og

alle de israelske kvinder fulgte mig med pauker og danse, da vi var befriet fra de ægyptiske soldater.

- C. Jeg holdt vagt over min lillebror der lå i en kurv mellem sivene på Nilen indtil Faraos datter fandt ham og tog ham til sig.
[2. Mos. 2:3–10, 15:20–21; 4. Mos. 12:1–15].

3.

- A. Jeg nævnes ved navn både i Bibelen, Mormons Bog og Den kostelige Perle.
- B. Jeg talte med Gud og gik sammen med ham.
- C. Jeg er den første kvinde i denne verden.
[1. Mos. 1:28–30, 3:7–16, 20; 1 Ne. 5:11; 2 Ne. 2:19; Moses 4:12–14, 22, 26, 5:4].

4.

- A. Jeg er den eneste kvinde der nævnes ved navn i Lære og Pagter.
- B. Jeg blev kaldt en udvalgt kvinde.
- C. Jeg giftede mig med en Guds profet fra denne uddeling.
[L&P 25:1, 3, 5].

5.

- A. En engel lovede mig at jeg skulle føde et specielt barn selv om jeg var „højt oppe i årene“.
- B. Min mand var israelsk præst og en dag han arbejdede i templet fik han et syn.
- C. Min søn blev en forløber for Frelseren.
[Mark. 1:2–3; Luk. 1:5–22].

6.

- A. Kong David og Frelseren er født gennem min slægtslinie.
- B. Da min mand døde flyttede jeg med min svigermor til Bethlehém.
- C. Jeg sagde til min svigermor: „Hvor du går hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager bolig, der vil jeg tage bolig.“

[Rut 1:4–6, 16–19, 4:17; Matt. 1:5–16].

7.

- A. Jeg blev omvendt til evangeliet fordi min far fik et bemærkelsesværdigt syn.
- B. Jeg hjalp min herskerinde op da hun var faldet til jorden efter at være overvældet af Guds magt.
- C. Jeg var tjenestekvinde hos en lamanitisk dronning.

[Alma 19:16–18, 28, 29].

8.

- A. Jeg hjalp de fattige og nødlidende og gjorde en masse gode gerninger.
 - B. Jeg var en kvindelig, Kristi discipel.
 - C. Jeg blev oprejst fra de døde af apostlen Peter.
- Ap. G. 9:36–41].

9.

- A. Jeg forlod mit hjem og mine venner for at rejse sammen med min mand til et nyt land.
- B. Jeg beklagede mig til min mand og sagde at han så syn og at vore sønner derfor var døde, samt at vi ville omkomme i ørkenen.
- C. Mine børn blev adskilt i to nationer

der bekrigede hinanden i det forjættede land.

[1 Ne. 2:4–5, 5:1–3; Jakobs Bog 1:13–14].

10.

- A. Jeg var en jødisk pige der blev dronning i Persien og Medien.
- B. En af Bibelens bøger er opkaldt efter mig.
- C. Jeg satte mit liv på spil for at mit folk ikke skulle blive myrdet.

[Ester 2:5–7, 10, 17, 7:3–6, 8:3–17].

11.

- A. I to døgn sad jeg ved min mands seng, hvor han lå som om han var død efter at være overvældet af Herrens Ånd.
- B. Da jeg havde hørt om evangeliet af en Herrens budbringer, blev jeg også overvældet af Ånden og faldt om som om jeg var død.
- C. Min tjenestekvinde der var omvendt til evangeliet, hjalp mig op.

[Alma 19:2–5, 11–12, 14, 29–30].

12.

- A. Frelseren uddrev 7 onde ånder af mig.
- B. Jeg fortalte apostlene at Kristus var opstået, men de troede mig ikke.
- C. Jeg var den første Jesus viste sig for efter sin opstandelse.

[Mark. 16:9–11; Joh. 20:1–2, 11–18].

SVAR:

1. Maria. 2. Mirjam. 3. Eva. 4. Emma Smith. 5. Elisabeth. 6. Rut. 7. Abis. 8. Tabita. 9. Sarah. 10. Ester. 11. Lamaniternes dronning og kong Lamonis hustru. 12. Maria Magdalene.

